Slava morală a Domnului Isus

Serie de articole

John Gifford Bellett

© SoundWords, Online începând de la: 17.09.2018, Actualizat: 17.09.2018

soundwords.de/ro/a11198.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Bibeltext: Traducerea GBV 2001 (© GBV România)

Cuprins

În calmul Lui 3
În echilibrul Său în har şi sfinţenie 8
Ca Cel separat de lume 10
În felul cum mustră pe oameni 13
În felul cum reacţionează la critică 18
El nu a cerut nimic de la oameni 21
În atitudinea Lui faţă de risipă 24
Desăvârşirea Sa în a Se conforma situaţiilor diferite . . . 28
Mai mult decât un Binefăcător 32
Ca marele Dătător 35
Cum El nu S-a lăsat orbit prin amabilitate 38
În ceea ce L-a înviorat 42
În unicitatea Sa 45
În caracterul Său netransformabil 48
Cum ştia El să răspundă 57
Cum S-a purtat cu cei cu credinţa mică şi cu defectele oamenilor 60
Cum El niciodată nu a uitat revendicările lui Dumnezeu 64
În comportarea Sa faţă de satan 69
Cum El a încercat şi mustrat pe oameni 72
Efectul care ea ar trebui să-l aibă asupra noastră 76
În comportarea Sa în lucrarea pentru Dumnezeu 80
Recunoaşterea ei de către Dumnezeu 82

În calmul Lui

> **Luca 9.51:** Când se împlineau zilele în care urma să fie luat la cer, Isus Şi-a îndreptat hotărât faţa, să meargă la Ierusalim.
>
> **Marcu 9.15:** Şi îndată, mulţimea văzând pe Isus, s-a mirat şi a alergat la El să-L salute.

Înălţimi şi adâncimi

Domnul Isus în timpul vieţii Sale pe pământ a arătat un calm în înălţimile şi adâncimile prin care a trecut, care este unic în felul lui şi pe care noi putem numai să-l admirăm. El ştia, ca să folosim o expresie a apostolului, „să fie smerit şi să aibă din belşug". El a ştiut foarte bine să folosească momentele în care lucrurile decurgeau normal, dacă avem voie să ne exprimăm aşa, precum şi să valorifice timpurile de constrângere. El a întâmpinat mereu ambele situaţii în timpul vieţii Sale pe pământ.

Glorificarea pe munte

Astfel, pe Muntele transfigurării El a fost introdus pentru un moment în slava Sa. Şi acesta a fost realmente un ceas strălucitor. El S-a arătat acolo în maiestatea şi demnitatea care I se cuvin. Ca soarele, sursa oricărei lumini, aşa a strălucit faţa Lui în splendoarea copleşitoare. Şi mai marii Vechiului Testament, Moise şi Ilie, stăteau alături de El, având parte de slava Sa şi strălucind împreună cu El în ea. Însă El coboară iarăşi de pe munte. Şi atunci a poruncit acelora care au fost „martori oculari ai slavei Sale" „să nu spună nimănui ce au văzut". Şi când a ajuns la picioarele muntelui şi mulţimea uimită a alergat la El să-L salute (Marcu 9.15 „(9:15) Şi îndată toată mulţimea, văzându-L, a fost uimită şi, alergând la El, Îl saluta.") şi fără îndoială fruntea

Lui mai purta, chiar dacă slab, un reflex al slavei în care El tocmai a strălucit, El nu Se opreşte nici o clipă să primească omagierea din partea mulţimii. Nu, El Se dedică din nou slujbei Sale obişnuite, căci El ştia „să aibă din belşug”. Bunăstarea nu L-a făcut arogant. El nu a căutat loc de cinste între oameni, ci S-a dezbrăcat de Sine Însuşi, S-a făcut pe Sine Însuşi nimic şi a acoperit repede slava Sa. El era mulţumit să fie slujitorul încins pentru slujbă, dar nu a fost îmbrăcat cu slavă.

Biruitorul după înviere

Tot aşa a fost şi după înviere (vezi Ioan 20). Îl vedem acolo înconjurat de ucenicii Lui, îmbrăcat cu o slavă, pe care nici un om nu a avut-o vreodată şi pe care nici un om nu a văzut-o vreodată. El stă acolo ca Biruitorul asupra morţii, ca distrugătorul mormântului. Şi cu toate acestea, cu toate că era în posesiunea unor astfel de glorii, El nu a venit să primească omagierile poporului Său, aşa cum obişnuim noi să spunem. Nu ar fi făcut aceasta oricine altul, care după truda şi pericolele îndurate şi după biruinţa finală s-ar fi reîntors în cercul prietenilor şi familiei lui? Domnul Isus nicidecum nu a fost indiferent faţă de participarea sufletească a altora. Dimpotrivă, El a dorit-o în timpul vieţii Sale pe pământ, şi a dus multă lipsă de ea, atunci când nu a găsit-o. Dar acum, înviat din morţi, El apare în mijlocul ucenicilor Săi mai degrabă ca Unul care îi vizitează pentru o zi ca Biruitor triumfal, şi El discută cu ei mult mai mult despre lucrurile măreţe care îi interesa şi care tocmai s-au împlinit. Pentru mulţi este mult mai greu să se folosească de o asemenea biruinţă cu o asemenea demnitate şi linişte decât obţinerea biruinţei însăşi. Vedem aici iarăşi cum El ştia „să aibă din belşug” şi „să fie umplut”.

Lepădat în Samaria

Dar Isus ştia şi „să fie smerit”. Să-L privim de exemplu în mijlocul locuitorilor din Samaria, în evanghelia după Luca 9.51 „(9:51) Şi a fost că, pe când se împlineau zilele înălţării Sale, El Şi-a îndreptat faţa hotărât să meargă la Ierusalim“ şi versetele următoare. De la început, conştient fiind de slava Sa personală, El Se aşează în „zilele în care urma să fie luat la cer”. El pleacă pe drumul spre Ierusalim, şi aşa cum o persoană

cu vază anunţă apropierea sa, trimite mesageri înaintea Sa. Însă necredinţa samaritenilor schimbă totul; ei refuză să-L primească. Cât de mult s-a ostenit Ioan Botezătorul, ca totuşi lui Mesia să I se pregătească o cărare dreaptă. Însă ei nu vor să pregătească o cărare dreaptă pentru picioarele Domnului slavei şi Îl constrâng ca Cel lepădat să-Şi găsească singur cărarea cea mai bună. Şi cum acţionează El acum? El ocupă imediat locul unui abject, fără să murmure câtuşi de puţin, chiar şi numai în inima Sa, din cauza aceasta. Aşa ceva a trebuit El să aibă parte şi în trecut. Atunci a fost prigonit în Betleem. Irod a încercat să-L omoare. Însă El a fost gata să trăiască în Nazaretul dispreţuit, atunci când a fost lepădat ca cetăţean al Betleemului. Începând de acum El poartă caracterul celui lepădat cu aceeaşi demnitate cum El mai înainte a purtat caracterul celui Măreţ. În felul acesta Isus a ştiut „să fie smerit".

Lepădat în Ierusalim

Acelaşi lucru găsim în evanghelia după Matei capitolul 21. El intră în Ierusalim ca „Fiu al lui David"; tot ce putea să-L caracterizeze în această demnitate glorioasă Îl înconjoară şi Îl însoţeşte. Aşa cum pe muntele transfigurării El a apărut în slava Sa cerească, aşa apare El aici în slava Sa pământească. Din punct de vedere juridic El avea dreptul la această demnitate regală. Acum era momentul potrivit şi El a ştiut să poarte cu demnitate această slavă. Dar necredinţa celor din Ierusalim, ca mai înainte a celor din Samaria, schimbă scena. El, Cel care a intrat în cetate ca Împărat, este practic imediat constrâns s-o părăsească, ca să-Şi caute un loc de poposire peste noapte, acolo unde considera El că este cel mai potrivit. Şi astfel El se găseşte acum, ştiind „să fie smerit", în afara Ierusalimului, ca odinioară în afara Samariei.

Ce desăvârşire! Dacă întunericul nu a biruit lumina slavei personale (Ioan 1) şi oficiale (aici în Matei 21) a lui Hristos, aceasta oferă ocazie slavei Sale morale să strălucească mai plină de strălucire. Căci în sens moral nu este nimic mai frumos ca această legătură dintre smerirea de bună voie faţă de oameni şi conştienţa unei slăvi pătrunzătoare înaintea lui Dumnezeu.

Exemple din viaţa oamenilor lui Dumnezeu

Găsim exemple frumoase despre această legătură în viaţa unor credincioşi:

1. Avraam

Avraam a fost de bună voie toată viaţa sa un străin printre canaaniţi, neavând nici măcar un metru pătrat de pământ şi nici nu voia să aibă. Dar când s-a oferit ocazia, el a înţeles să se ridice deasupra împăraţilor, conştient fiind de demnitatea lui înaintea lui Dumnezeu şi potrivit cu planul lui Dumnezeu.

2. Iacov

Iacov vorbeşte despre viaţa sa de străin, despre zilele anilor vieţii sale, care a fost „puţine la număr şi rele", şi în felul acesta se face nimic înaintea lumii. Dar în acelaşi timp binecuvântează pe faraonul Egiptului, pe omul care în timpul acela era cel mai mare de pe pământ, ştiind foarte bine că în ochii lui Dumnezeu el însuşi era „cel mai de preţ".

3. David

David cere pâine, şi el o face fără să se ruşineze. În acelaşi timp primeşte omagiul cuvenit unui împărat şi ca să zicem aşa primeşte din mâinile lui Abigail tributul supuşilor lui.

4. Pavel

Pavel este legat cu lanţuri, un întemniţat în casa guvernatorului, şi vorbeşte despre lanţurile sale; dar totodată lasă să se recunoască la curtea nobiliară şi de către mai marii lumii romane, care îl înconjurau, ca de exemplu împăratul Agripa, că între ei el este omul binecuvântat, singurul om fericit.

Prin ce se obţine această aptitudine?

Această legătură între smerirea de bună voie înaintea oamenilor şi conştienţa slavei şi demnităţii înaintea lui Dumnezeu îşi găseşte revelarea cea mai sublimă, cea mai strălucitoare, da (dacă ne gândim cine era El), nesfârşită în Domnul nostru. Şi în această aptitudine de a şti „să ai din belşug" şi „să fii smerit", „să fii sătul" şi „să suferi lipsă", mai este încă o frumuseţe. Cine posedă această aptitudine, acela arată că el se preocupă mult mai mult cu ţinta călătoriei decât cu călătoria însăşi. Dacă inima noastră se gândeşte la călătoria însăşi, atunci cu siguranţă nu vom dori problemele ei şi drumurile ei aride; dar în măsura în care privim ţinta, vom putea să privim peste aceste lucruri. Nu este în toate acestea o învăţătură profundă pentru noi?

Tradus de la: Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus (1)

Preluat din *The Moral Glory of the Lord Jesus Christ*

Traducere: Ion Simionescu

În echilibrul Său în har şi sfinţenie

Text călăuzitor: Marcu 6

Domnul Isus: un Străin

Cineva a spus odată: Nu este nici un om care să fie aşa de milostiv, aşa de binevoitor, aşa de abordabil cum este Domnul Isus. În toată Fiinţa Sa se observă o gingăşie, o amabilitate, care zadarnic sunt căutate la ceilalţi oameni. Şi cu toate acestea mereu se simte că El era „un Străin" pe pământ. Da, un Străin pe pământ, un Necunoscut. Căci pământul acesta era plin de oameni care erau împotriva lui Dumnezeu. Dar ori de câte ori un necaz sau o nevoie dorea după El, El S-a arătat a fi foarte aproape. Distanţa, la care El Se ţinea, şi intimitatea, cu care Se apropia de nevoi – ambele erau desăvârşite. El nu numai a privit necazul din jurul Lui, ci El a luat parte la el, şi aceasta cu o compasiune adâncă, care venea din lăuntrul Lui. El nu numai a condamnat necurăţia din jurul Lui, ci El a menţinut chiar şi distanţa, pe care o cerea sfinţenia, faţă de orice atingere cu răul şi orice formă de întinare.

Aproape şi depărtat

Să-L privim în această îndepărtare şi în această apropiere, aşa cum ni-L prezintă capitolul 6 din evanghelia după Marcu (Marcu 6). Este o scenă emoţionantă. Ucenicii se întorc înapoi la El după o zi de lucru obositoare. El Se îngrijeşte de ei, are compătimire faţă de oboseala lor şi de aceea le spune: „Veniţi singuri la o parte, într-un loc pustiu, şi odihniţi-vă puţin." Dar pentru că mulţimea alerga deja la El, El Se adresează cu aceeaşi dragoste şi acestor oameni, înţelege situaţia lor şi atunci Se aşează ca să-i înveţe, căci ei erau în ochii Lui ca nişte oi fără păstor. În toate acestea vedem cum Domnul Isus era aproape de nevoile multiple, care apăreau înaintea Lui.

Indiferent că este vorba de oboseala ucenicilor sau de neştiinţa şi foamea mulţimii de popor; El S-a îngrijit atât de unii cât şi de ceilalţi. Însă ucenicii, nemulţumiţi de atenţia pe care El a acordat-o mulţimii de popor, Îi cer ca El să dea drumul mulţimii. Dar aceasta nu corespunde gândurilor Domnului. Şi imediat ia naştere o îndepărtare între El şi ucenicii Săi, care scurt timp după aceea se arată prin aceea că El le cere să se urce într-o corabie şi să meargă înaintea Lui pe ţărmul celălalt, în timp ce El va da drumul mulţimii. Această despărţire aduce cu sine un necaz nou pentru ucenici. Pe mare ia naştere o furtună; dar când pericolul a fost cel mai mare, Isus a apărut iarăşi în apropierea lor, ca să le ajute şi să le insufle curaj.

Totdeauna la lucru în cele mai diferite forme

Ce armonie este în această contopire dintre sfinţenie şi har! Isus este aproape de noi, când suntem obosiţi, când suferim de foame sau suntem în pericol; dar El este departe de pornirile caracterului nostru natural, departe de egoismul nostru. Sfinţenia Lui L-a făcut să fie un Străin deplin într-o lume murdară. Harul Lui L-a ţinut permanent la lucru într-o lume plină de suferinţe şi necazuri. Şi tocmai în aceasta se arată slava morală a vieţii Mântuitorului nostru într-o lumină cu totul deosebită: cu toate că El a fost constrâns prin caracterul celor din jur să fie un Om singuratic, totuşi necazul şi suferinţele din jurul Lui L-au făcut să fie permanent la lucru. Şi deoarece această activitate s-a manifestat faţă de tot felul de oameni, ea a trebuit să ia şi formele cele mai diferite. Hristos a avut a face cu împotrivitori, cu mulţimea de popor, cu cei doisprezece ucenici ai Săi şi cu persoane singulare; şi acestea L-au ţinut nu numai permanent la lucru, ci şi într-o lucrare foarte diferită. Şi El trebuia să ştie (şi cu siguranţă a ştiut în chip desăvârşit) ce răspuns să dea la fiecare în parte.

Tradus de la: Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus (2)

Preluat din *The Moral Glory of the Lord Jesus Christ*

Traducere: Ion Simionescu

Ca Cel separat de lume

Text călăuzitor: Ioan 7

Domnul Isus a arătat în Persoana Sa ce înseamnă cuvintele frecvent citate „în lume, dar nu din lume”, care fără îndoială sunt împrumutate din cuvintele Domnului:

> **Ioan 17.15,16:** Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzeşti de cel rău. Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume.

El era revelarea vie a acestei stări în tot timpul vieţii Sale pe pământ. Căci El era permanent *în lume* şi lucra în mijlocul neştiinţei şi necredinţei ei. Însă niciodată El nu a fost *din lume*. Aceasta înseamnă,

- Că El niciodată nu a fost de acord cu aşteptările şi planurile ei
- Şi nu Şi-a adaptat comportarea Lui după ideile lor.

Însă în evanghelia după Ioan capitolul 7 El Se arată, după cum cred eu, în mod deosebit în acest caracter:

> **Ioan 7.2-44:** Şi sărbătoarea iudeilor, a Corturilor, era aproape. Fraţii Lui I-au zis: ‚Pleacă de aici şi du-Te în Iudeea, ca să vadă şi ucenicii Tăi lucrările pe care le faci; căci nimeni nu face ceva în ascuns, când caută să fie cunoscut în public; dacă faci aceste lucruri, arată-Te lumii.’ Căci nici fraţii Lui nu credeau în El. Isus le-a zis: ‚Timpul Meu n-a sosit încă, dar timpul vostru totdeauna este gata. Pe voi lumea nu vă poate urî, dar pe Mine Mă urăşte, pentru că mărturisesc despre ea că lucrările ei sunt rele. Suiţi-vă voi la sărbătoarea aceasta; Eu încă nu Mă sui la sărbătoarea aceasta, fiindcă nu Mi s-a împlinit încă timpul.’ După ce le-a spus aceste lucruri, a

> rămas în Galileea. După ce s-au suit fraţii Lui, S-a suit şi El la sărbătoare, dar nu pe faţă, ci ca pe ascuns. … Când era la jumătatea sărbătorii, Isus S-a suit la Templu şi învăţa. Iudeii se mirau deci şi ziceau: ‚Cum ştie Acesta carte fără să fi învăţat?' Isus le-a răspuns şi a zis: ‚Învăţătura Mea nu este a Mea, ci a Celui care M-a trimis. Dacă voieşte cineva să facă voia Lui, va cunoaşte despre învăţătura aceasta dacă este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine Însumi. Cine vorbeşte de la sine însuşi caută slava lui însuşi; dar cine caută slava Celui care L-a trimis, Acela este adevărat şi în El nu este nedreptate. … Şi Isus a strigat, pe când învăţa mulţimea în Templu, spunând: ‚Mă cunoaşteţi şi Mă ştiţi de unde sunt! Eu n-am venit de la Mine Însumi, dar Cel care M-a trimis este adevărat şi voi nu-L cunoaşteţi. … În ziua de pe urmă, ziua cea mare a sărbătorii, Isus a stat în picioare şi a strigat: ‚Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum a zis Scriptura.' Dar El spunea aceasta despre Duhul pe care aveau să-L primească cei care vor crede în El; căci Duhul Sfânt încă nu era, fiindcă Isus nu fusese încă slăvit.

Era timpul sărbătorii Corturilor,

- Cununa zilelor de bucurie în Israel,
- gustul anticipat al Împărăţiei care va veni,
- timpul strângerii recoltei,
- în care totodată poporul trebuia să-şi amintească că odinioară el a rătăcit prin pustiu şi a locuit în corturi.

Fraţii Domnului Îl constrângeau să nu lase să treacă nefolosită ocazia în care „toată lumea", aşa cum am spune noi, era adunată în Ierusalim. Ei doreau ca El să Se prezinte, aşa cum ne exprimăm noi, şi să Se arate ca „Om al lumii". Însă Isus refuză să procedeze conform dorinţei lor. Pentru El încă nu venise timpul să serbeze sărbătoarea corturilor. El va prelua cândva, când va veni ziua Lui, Împărăţia Sa. Atunci El va fi mare şi domnia Lui se va întinde până la marginile pământului. Însă drumul Lui ducea acum spre altar şi nu spre scaunul de domnie. El nu vrea să meargă la sărbătoare, ca să fie la sărbătoare, cu toate că El se va duce la locul unde se va ţine

sărbătoarea. Şi de aceea noi Îl vedem, de îndată ce a ajuns în Ierusalim, intrând în scenă ca Slujitor, şi nu apărând în demnitatea Lui. De asemenea El nu face nici o minune, aşa cum şi-au dorit fraţii Lui, ca prin aceasta să atragă atenţia oamenilor spre Sine. El învaţă pe alţii şi Se ascunde înapoia cuvintelor: „Învăţătura Mea nu este a Mea, ci a Celui care M-a trimis." Ce remarcabil şi caracteristic sunt toate acestea! Era ceva din slava lui Isus, a Omului desăvârşit, în relaţia Lui cu lumea.

El era:

1. Un *Biruitor*
2. Un *Om al durerii* şi
3. Un *Făcător de bine* în lume;

dar El nu era din lume.

El a fost în acelaşi timp toate acestea. Ce slavă morală ne străluceşte din această îmbinare!

1. Lumea, pe care El a respins-o cu toate *ispitele* ei, cu toate *ademenirile* şi *ofertele* ei, a slujit numai ca să-L facă un *Biruitor*!
2. *Stricăciunea* şi *ura* lumii au făcut din El un *Om al durerii*, prin aceea că El a suferit din partea lumii, din cauză că El a depus mărturie pentru Dumnezeu împotriva mersului şi duhului lumii.
3. *Suferinţa* lumii a făcut din El un *Binefăcător*, care a revărsat binecuvântările Sale asupra lumii, prin aceea că El a lăsat permanent să acţioneze dragostea şi puterea Sa şi a răsplătit răul cu bine.

Ce mulţime de slăvi morale se găsesc aici unite între ele!

Tradus de la Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus (3)

Preluat din *The Moral Glory of the Lord Jesus Christ*

Traducere: Ion Simionescu

În felul cum mustră pe oameni

Text călăuzitor: Matei 8;11;20 şi altele

Cu o desăvârşire măreaţă Domnul Isus a făcut diferenţă, când a răspuns oamenilor, între oamenii cu care avea a face. Când de exemplu Se preocupa cu suferinţa din afara cercului în care El Se afla în mod normal, dacă am voie să mă exprim astfel, vedem o gingăşie demnă de toată admiraţia unită cu puterea de a vindeca. Dar dacă este vorba de problemele ucenicilor, găsim atât mustrarea credincioasă cât şi tandreţea. Aşa este de exemplu în evanghelia după Matei capitolul 8:

> **Matei 8.2,3:** Şi iată, un lepros s-a apropiat de El. I s-a închinat şi I-a zis: „Doamne, dacă vrei, poţi să mă curăţeşti.” Isus a întins mâna, S-a atins de el şi i-a zis: „Da, vreau, fii curăţit!” Îndată a fost curăţit de lepra lui.
>
> **Matei 8.23-26:** Isus S-a urcat într-o corabie şi ucenicii Lui au mers după El. Şi iată, s-a stârnit pe mare o furtună atât de puternică, încât corabia era acoperită de valuri. Şi El dormea. Ucenicii s-au apropiat de El şi L-au trezit, zicând: „Doamne, scapă-ne, pierim!” El le-a zis: „De ce vă este frică, puţin credincioşilor?” Apoi S-a sculat, a certat vânturile şi marea şi s-a făcut o linişte mare.

Leprosul de aici era un străin. El vine cu suferinţa lui la Isus şi este imediat vindecat. În acelaşi capitol şi ucenicii se adresează Lui în necazul lor în timpul furtunii. Dar o dată cu ajutorul primesc şi o observaţie: „De ce vă este frică, puţin credincioşilor?”, le zice El. Şi totuşi şi leprosul a avut o credinţă tot aşa de mică ca şi ucenicii. Căci dacă aceştia strigă: „Doamne, scapă-ne, pierim!”, acela zice: „Doamne, dacă vrei, poţi să mă curăţeşti.” Dar ucenicii au fost mustraţi, leprosul nu, căci cele două cazuri au fost diferite între ele.

Într-un caz era vorba numai de suferinţă, în celălalt caz pe lângă suferinţă era şi problema sufletului. Drept urmare Domnul a răspuns leprosului cu o dragoste neamestecată, în timp ce cu privire la ucenici El a legat credincioşia cu gingăşia. Relaţiile diferite faţă de El (ca ucenic sau ca străin) explică felul diferit al felului de a acţiona al Domnului şi ne arată cu ce desăvârşire diferenţia El lucrurile, care într-adevăr au o asemănare mare între ele, dar totuşi nu sunt identice.

Dar să privim mai îndeaproape această desăvârşire a Domnului. Cu toate că El mustră, totuşi El nu permite ca ceilalţi să facă aceasta în mod uşuratic. Ceva asemănător găsim şi în zilele anterioare. În timp ce Dumnezeu Însuşi smereşte pe robul Său Moise, El nu permite ca Maria şi Aaron să-i facă reproşuri (Numeri capitolele 11;12). Şi în timp ce Israel a fost deseori pedepsit de Dumnezeu cu mâna Sa în pustiu, Dumnezeu a apărut permanent în prezenţa lui Balaam şi a celorlalţi împotrivitori ca Unul care n-a văzut nici o nedreptate în Israel şi nu a permis ca vreo vrăjitorie să aibă biruinţa asupra poporului.

Tot aşa de potrivit şi frumos acţionează Isus, când cei zece ucenici nemulţumiţi murmură împotriva celor doi însoţitori ai lor.

> **Matei 20.20-28:** Atunci mama fiilor lui Zebedei s-a apropiat de Isus împreună cu fiii ei şi I s-a închinat, făcându-I o cerere. Şi El a întrebat-o: „Ce vrei?" „Porunceşte", a zis ea, „ca, în Împărăţia Ta, aceşti doi fii ai mei să stea unul la dreapta Ta şi altul la stânga Ta." ... Cei zece, când au auzit, s-au indignat foarte tare pe cei doi fraţi. Dar Isus i-a chemat şi le-a zis: „Ştiţi că mai-marii popoarelor domnesc peste ele şi cei mari le conduc cu autoritate. Între voi să nu fie aşa, ci oricare va voi să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; şi oricare va voi să fie cel dintâi între voi, să fie robul vostru, după cum nici Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească şi să-Şi dea viaţa ca răscumpărare pentru mulţi."

Şi comportarea Lui faţă de Ioan Botezătorul este marcată de această slavă morală:

> **Matei 11.2-11:** Şi Ioan, auzind din închisoare despre lucrările lui Hristos, a trimis să-L întrebe prin ucenicii săi: „Tu eşti Acela care vine sau să aşteptăm pe altul?” Isus a răspuns şi le-a zis: „Duceţi-vă şi spuneţi lui Ioan ce auziţi şi ce vedeţi: Orbii văd, şchiopii umblă, leproşii sunt curăţiţi, surzii aud, morţii sunt înviaţi şi săracilor li se predică Evanghelia. Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire.” Pe când se duceau ei, Isus a început să vorbească mulţimilor despre Ioan: „Ce aţi ieşit să vedeţi în pustie? … Un proroc? Da, vă spun, mai mult decât un proroc; el este acela despre care este scris: „Iată, trimit înaintea feţei Tale pe solul Meu, care îţi va pregăti calea înaintea Ta.” Adevărat vă spun că, dintre cei născuţi din femei, nu s-a ridicat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuşi, cel mai mic în Împărăţia cerurilor este mai mare decât el.”

Cu toate că El, în ascuns, i-a adresat un cuvânt de atenţionare şi mustrare (un cuvânt care putea fi înţeles numai de conştiinţa lui Ioan), El S-a adresat mulţimii exclusiv cu expresii de cea mai înaltă considerare şi mulţumire faţă de Ioan.

Sunt multe alte exemple despre acest har care a diferenţiat lucrurile care erau diferite între ele. Chiar şi în felul Lui de comportare faţă de ucenicii Săi a venit un moment când credincioşia nu mai putea fi pe prim plan, ci numai dragostea trebuia să se reverse; mă refer la ora despărţirii (Ioan capitolele 14 – 16). Atunci era prea târziu „să fi credincios”; momentul nu mai permitea aceasta. În această oră era vorba numai de „inimă”; educarea sufletului trebuia de data aceasta să nu mai fie luată în seamă. Desigur Domnul descopere ucenicilor Săi taine noi referitoare la relaţiile lor cele mai intime şi familiare dintre ei şi Tatăl. Dar în cuvintele Lui nu se găseşte nimic asemănător unei mustrări. Acum El nu spune „puţin credinciosule!”, sau „Şi voi sunteţi tot fără pricepere?”

> **Ioan 14.8,9:** „Doamne”, I-a zis Filip, „arată-ne pe Tatăl şi ne este de ajuns.” Isus i-a zis: „De atâta timp sunt cu voi şi nu M-ai cunoscut, Filip? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu: „Arată-ne pe Tatăl”?

Sigurul cuvânt, care ar putea probabil să sune ca o mustrare, serveşte să facă pe ucenici să recunoască o rană, pe care inima Lui a suferit-o, pentru ca astfel ei să înţeleagă pe deplin dragostea Sa pentru ei. Aceasta era deci sfinţenia durerii orei de despărţire în gândurile şi sentimentele desăvârşite ale inimii lui Isus. Şi chiar şi noi simţim în măsura noastră mică cel puţin atât de mult, că suntem capabili să putem onora şi admira expresia deplină a acesteia în Isus. „Îmbrăţişarea îşi are timpul ei", spune eclesiastul, „şi depărtarea de îmbrăţişări timpul ei". Aceasta este o rânduială în cartea legii dragostei, şi Isus a respectat-o.

Isus nu S-a lăsat niciodată înduplecat la blândeţe, dacă împrejurările necesitau credincioşie, cu toate că în multe situaţii a trecut pe lângă ele fără să le ia în seamă, pe când sensibilitatea omenească s-ar fi necăjit şi potrivit cu sentimentul moral al omului cu adevărat ai fi fost condus să te superi. El nu a vrut să câştige pe ucenicii Lui printr-o natură demnă de a fi iubită. Aceasta ar fi fost prea sărăcăcios. Atât „mierea" (demnitatea omenească de a iubi) cât şi „aluatul" (acţiunea răului) erau excluse din jertfa de foc a Domnului. Jertfa de mâncare nu avea voie să aibă nimic din acestea:

> **Levitic 2.11:** Nici unul din darurile de mâncare pe care le veţi aduce Domnului să nu fie făcut cu aluat; căci nu trebuie să ardeţi nimic cu aluat sau cu miere, ca jertfă mistuită de foc pentru Domnul.

Şi tot aşa şi în Isus, adevărata jertfă de mâncare, nu s-a văzut nimic din acestea două. Nu era o demnitate pur omenească, naturală, de iubire, pe care ucenicii au întâmpinat-o în Învăţătorul lor. La El nu era acea amabilitate care permanent năzuieşte să ghicească gustul altora şi să-l satisfacă. El nu a încercat să Se facă plăcut, şi cu toate acestea El a atras inimile spre sine cu cea mai mare intimitate; şi aceasta este putere. Totdeauna este o dovadă de putere morală, dacă se obţine încrederea cuiva, fără să cauţi s-o obţii; căci în acest caz inima a recunoscut existenţa reală a dragostei. „Noi toţi ştim", spune un alt scriitor, „să diferenţiem sentimentele adevărate de simpla atenţie şi amabilitate; una poate fi prezentă într-o măsură mare, fără ca din cealaltă să nu se găsească nici o urmă. Unii s-ar

putea gândi, că pot câştiga încrederea altora prin atenţie; însă noi ştim foarte bine, că numai dragostea este în stare să facă aceasta."

Cât de adevărat este aceasta! O atenţie exterioară este miere; şi cât de mult material de genul acesta se găseşte printre noi! Probabil că nu năzuim după nimic mai superior, decât numai să măturăm aluatul şi să umplem golul cu miere, şi gândim cu plăcere că atunci totul este în ordine. Dacă suntem numai amabili în relaţii şi, în timp ce vrem să fim pe placul altora şi facem totul ca să trăim cu oricine în armonie, ne luăm locul cuvenit pe terenul bine orânduit şi fără greutăţi al societăţii omeneşti, atunci vom fi mulţumiţi cu noi înşine, şi ceilalţi n-au nimic de reproşat la noi. Dar înseamnă aceasta că slujeşti lui Dumnezeu? Este aceasta o jertfă de mâncare? Credem noi cu adevărat că aceasta era o parte a slăvii morale a Omului desăvârşit? Cu certitudine nu! Probabil unii cred că nimic nu ar fi mai bine potrivit decât să se obţină acel ţel înalt. Dar cu toate acestea rămâne una din tainele Locului Preasfânt, că nu era voie să se folosească miere, ca să se dea jertfei un miros plăcut.

Tradus de la: Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus (4)

Preluat din *The Moral Glory of the Lord Jesus Christ*

Traducere: Ion Simionescu

În felul cum reacţionează la critică

Text călăuzitor: Ioan 11 şi altele

Ori de câte ori Domnul Isus, şi aceasta a avut de multe ori loc, a fost acuzat de ucenicii Săi sau de adversarii Săi, El nu a căutat niciodată să se dezvinovăţească.

- Într-o anumită situaţie ucenicii Lui se plâng de El, spunând: „Învăţătorule, nu-Ţi pasă că pierim?" (Marcu 4.38). Dar El nu Se gândeşte să justifice somnul, pe care ei îl deranjau în felul acesta.
- Altă dată ei fac următoarea remarcă: „Învăţătorule, mulţimile Te împresoară şi Te îmbulzesc, şi Tu zici: »Cine s-a atins de Mine?«" (Luca 8.45). Că această remarcă a fost inutilă, o arată vindecarea imediată a femeii.
- Şi cu altă ocazie Marta Îi zice: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!" (Ioan 11.21). Dar El nu Se scuză pentru întârzierea mare, ci o învaţă pe Marta despre caracterul minunat, pe care întârzierea Sa l-a oferit acestei ore: „Fratele tău va învia" (Ioan 11.23). Şi cât de minunat a fost îndreptăţită întârzierea Sa!

Aşa a fost în toate celelalte ocazii asemănătoare. Dacă El era acuzat sau mustrat, El nu a dezminţit cu nici un cuvânt, nu a dat niciodată un pas înapoi. El a pedepsit orice voce care şi-a permis să-L poată condamna.

- Mama Lui Îl atenţionează în evanghelia după Luca 2.48 „(2:48) Şi, când L-au văzut, au fost uimiţi; şi mama Lui I-a zis: „Copile, de ce ne-ai făcut astfel? Iată, tatăl Tău şi eu Te-am căutat îngrijoraţi"."; dar în loc să poată să justifice acuzarea ei, ea a trebuit să se lase convinsă de El cu privire la gândurile ei întunecate şi rătăcite.
- Petru îşi permite să-L atenţioneze cu cuvintele: „Să Te

ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ţi se întâmple aşa ceva!" (Matei 16.22). Dar el a trebuit să înveţe, că satan însuşi era cel care i-a insuflat acest sfat.

- Slujitorul din palatul marelui preot merge mai departe, prin aceea că el mustră aspru pe Domnul şi i-a dat o palmă (Ioan 18). Dar în timpul şedinţei de judecată şi la tribunal este dovedit vinovat de încălcarea legilor.

Toate acestea arată drumul Învăţătorului desăvârşit. Aparenţa ar părea câteodată să fie împotriva Lui.

- De ce a dormit El în corabie, în timp ce vântul şi valurile urlau?
- De ce S-a lăsat reţinut pe drum, în timp ce fiica lui Iair era pe moarte?
- De ce El a rămas în locul unde era, în timp ce prietenul Său Lazăr zăcea bolnav în Betania îndepărtată? …

Realmente aparenţele erau împotriva Lui; dar numai aparenţele, şi acestea numai pentru un timp scurt. Am auzit despre aceste căi ale lui Isus, despre somnul Lui, despre întârzierea pe drum şi despre rămânerea Lui într-o localitate. Dar noi am văzut şi finalul acestor drumuri, că în toate s-a arătat numai desăvârşirea Sa. Şi în zilele patriarhilor aparenţa era împotriva Dumnezeului lui Iov. Un mesaj trist venea după altul, nu părea aceasta dur şi crunt? Dar Dumnezeul lui Iov avea tot aşa de puţine motive să Se scuze ca şi Isus al evangheliilor. Toţi care au îndrăznit, atunci când El era aici pe pământ, să-L mustre şi să-L învinovăţească au trebuit să plece pedepsiţi şi ruşinaţi de sine însuşi.

Toate aceste exemple ne dau sfatul bun, că pentru noi este mult mai bine să ne comportăm ca spectatori liniştiţi şi să nu deranjăm cu nimic pe Domnul în ceea ce face. Noi avem voie să privim şi să adorăm, dar să nu ne amestecăm şi să-L întrerupem, aşa cum au făcut vrăjmaşii, rudele şi chiar ucenicii din timpul acela. Ei nu au putut să facă această lumină strălucitoare să strălucească mai mult; de aceea ei puteau numai să se bucure de această lumină şi să umble în razele ei, fără să vrea să cureţe sau să pregătească lampa. Fie ca ochii noştri să fie simpli; atunci cu siguranţă lampa Domnului,

aşezată pe sfeşnic, va umple tot trupul nostru de lumină!

Tradus de la: Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus (5)

Preluat din *The Moral Glory of the Lord Jesus Christ*

Traducere: Ion Simionescu

El nu a cerut nimic de la oameni

Text călăuzitor: Luca 22 şi altele

Aşa după cum Isus în timpul slujirii Sale nu a căutat niciodată să Se justifice înaintea sentinţei oamenilor, tot aşa El nu a avut nici o pretenţie la compasiunea omenească în orele slăbiciunii Sale, când toate puterile întunericului s-au năpustit asupra Lui. Când a ajuns să fie captivul iudeilor şi păgânilor, El nu a implorat şi nu s-a rugat sub nici o formă. El nu a apelat nici la compasiunea celor din jur şi nici nu a căutat să-Şi salveze viaţa. În grădina Ghetsimani rugăciunea Lui s-a înălţat spre Tatăl; dar prin nici un cuvânt nu a căutat să impresioneze inima marelui preot iudeu sau a guvernatorului roman. Tot ce El a spus oamenilor în ora aceea, a servit numai să pună în lumină păcatul pe care omul, atât iudeul cât şi păgânul, intenţiona să-l facă.

Da, în grădina Ghetsimani El a rugat pe ucenici să vegheze împreună cu El; dar El nu le-a cerut să se roage pentru El. El dorea compasiunea lor; El preţuia mult în ora slăbiciunii şi temei ca inimile celor apropiaţi ai Lui să fie unite cu El în momentele acelea. O astfel de dorinţă constituia o parte a slavei morale care reprezenta desăvârşirea Sa ca om; dar cu toate că El simţea această dorinţă şi această dorinţă a făcut-o cunoscut ucenicilor Săi, totuşi El nu a putut să înceteze să meargă înaintea lui Dumnezeu în favoarea Sa. El voia ca ei să se predea Lui; dar nicidecum El nu putea să le ceară ca ei să intervină la Dumnezeu pentru El. De aceea, aşa cum am spus, El îi roagă să vegheze împreună cu El, dar nu îi roagă să se roage pentru El. Dacă scurt după aceea El uneşte vegherea cu rugăciunea, El le vorbeşte despre ei şi spre binele lor, şi nicidecum nu mai este vorba despre El Însuşi. El spune: „Vegheaţi şi rugaţi-vă, ca să nu intraţi în ispită.” Apostolul Pavel putea scrie credincioşilor: „... voi de asemenea lucraţi împreună prin rugăciunile voastre pentru noi” (2 Corinteni 1.11), sau: „Rugaţi-vă pentru noi, căci suntem

încredinţaţi că avem o conştiinţă bună" (Evrei 13.18). Dar aceasta nu era vorbirea lui Isus, şi desigur nu trebuie să spun, că ea nici nu putea să fie. Dar repet: peniţa, care ne descrie o astfel de viaţă şi a putut să pună înaintea ochilor noştri un astfel de caracter, a fost umplută de Duhul lui Dumnezeu. Numai El putea să scrie aşa.

Isus a făcut bine şi a împrumutat fără să aştepte să primească ceva înapoi. El a dat, şi mâna Lui stângă nu a ştiut ce a făcut mâna dreaptă. Niciodată, în nici o situaţie, atât cât ştiu eu, El nu a avut pretenţii la persoana sau slujba acelora pe care El i-a eliberat sau i-a vindecat. Prin eliberarea de un rău oarecare, pe care El a făcut-o, niciodată El nu a creat obligaţia de a I se sluji. El a iubit şi a vindecat şi a salvat, fără să aştepte vreodată vreo răsplătire. El nu a vrut ca omul din Gadara, care se numea „legiune", să-L urmeze. Copilul, pe care El l-a vindecat la picioarele muntelui, l-a dat tatălui lui înapoi. Pe fiica lui Iair a lăsat-o în cercul familiei ei. Pe fiul văduvei din Nain l-a dat înapoi mamei sale care plângea. Pe niciunul din aceştia nu i-a revendicat pentru Sine. Şi să dea Hristos ceva, pentru ca apoi să-l ceară înapoi? Nu este El, Domnul desăvârşit, cel mai bun împlinitor al cuvintelor Sale: „Faceţi bine şi daţi cu împrumut fără să nădăjduiţi ceva înapoi" (Luca 6.35). Natura harului este, să dea altora, dar să nu se îmbogăţească pe sine însuşi; şi Isus a venit ca în El şi în toate căile Lui să strălucească harul în toată bogăţia lui de nepătruns şi în toată slava lui proprie.

El a găsit robi în lumea aceasta; dar El nu i-a vindecat pentru ca apoi să aibă pretenţii de la ei. El i-a chemat şi le-a dat daruri. Ei erau roada energiei Duhului Său şi aveau înclinaţii care au fost trezite în inimile lor copleşite prin dragostea Sa. Şi când El i-a trimis, El le-a spus: „Fără plată aţi primit, fără plată să daţi" (Matei 10.8).

Desigur, în trăsăturile unui astfel de caracter este ceva care este în afara domeniului înţelegerii omeneşti. Acest gând se naşte de la sine; şi este plăcut să putem adăuga, că slava morală a Domnului deseori iese în lumină în formele cele mai simple, în forme care sunt imediat înţelese de priceperea şi simpatia inimii.

Ce tablou! Cine ar putea să înţeleagă în profunzimea lui un asemenea subiect, subiect care, aşa cum au remarcat alţii, a trebuit

să fie pus în scenă, înainte ca el să poată fi descris! Era Omul desăvârşit, care aici pe pământ a mers odată pe drumul Său în plinătatea acelei slăvi morale, ale cărei raze Duhul Sfânt le-a notat pe paginile evangheliilor. Este cu adevărat aşa, în afară de certitudinea simplă, fericită şi tare a dragostei Lui pentru noi (pe care Domnul s-o facă să se înmulţească în inimile noastre) nu există nimic care ar putea să facă mai arzătoare dorinţa noastră de a fi la El decât descoperirea a ceea ce El Însuşi este. Am auzit pe cineva, care a urmărit în cele patru evanghelii căile minunate, pline de lumină ale Domnului, strigând cu o inimă plină de dragoste şi cu lacrimi curgând şiroaie: „O, de aş fi la El!" Dacă îmi este permis, să vorbesc pentru alţii, atunci, prieten preaiubit, trebuie să spun, că aceasta este ce ne lipseşte şi ce ne dorim. Noi cunoaştem această lipsă, dar totodată putem adăuga: Domnul cunoaşte dorinţa noastră.

Nota redacţiei: Se relatează că fratele Bellett în ultimele zile ale vieţii sale a fost vizitat de un prieten, care l-a găsit într-o stare corporală slăbită. Mâinile lui slabe erau împreunate, lacrimi curgeau pe obraz şi el a spus: „Scumpul meu Domn Isus, Tu şti cât de desăvârşit pot eu spune împreună cu Pavel: aş dori să mă mut şi să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine. O, cu mult mai bine! Doresc mult aceasta! Ei vin şi vorbesc despre o cunună a slavei – o, de ar înceta să mai vorbească; despre slăvi, despre cer – o, de ar tăcea! Nu doresc nici o cunună! Eu Îl am pe El Însuşi, pe El Însuşi! Eu voi fi la El Însuşi! O, să fiu la Omul din Sihar, care S-a oprit, ca să-l strige pe Zacheu, la Omul din Ioan 8, la Omul care a atârnat pe cruce, la Omul care a murit! O, să fiu la El, înainte să apară cununile şi Împărăţia! Este minunat, minunat! Numai cu Omul din Sihar, cu Omul de la poarta cetăţii Nain; şi eu voi fi pentru totdeauna la El! Luaţi această scenă tristă, unde El a fost lepădat, şi daţi-mi prezenţa Lui! O, Omul din Sihar!"

Tradus de la: Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus (6)

Preluat din *The Moral Glory of the Lord Jesus Christ*

Traducere: Ion Simionescu

În atitudinea Lui faţă de risipă

Text călăuzitor: Matei 26.6-15; Ioan 6.13 „(6:13) Le-au strâns deci şi au umplut douăsprezece coşniţe cu firimituri, care au prisosit din cele cinci pâini de orz, de la cei care mâncaseră.“

> **Ioan 6.13:** Le-au adunat deci şi au umplut douăsprezece coşuri cu fărâmiturile care rămăseseră din cele cinci pâini de orz, după ce mâncaseră toţi.

„Păstrarea îşi are timpul ei, şi lepădarea timpul ei”, spune predicatorul Solomon (Eclesiastul 3.6 „(3:6) un timp pentru a căuta şi un timp pentru a pierde; un timp pentru a păstra şi un timp pentru a arunca;“). Domnul Isus a ştiut să păstreze la timpul potrivit şi să lepede la timpul potrivit. Oricât de darnică ar fi inima şi mâna în slujba lui Dumnezeu, în această slujbă niciodată nu va fi risipă sau cheltuială excesivă. „Totul vine de la Tine”, spune David Domnului, „şi din mâna Ta primim ce îţi aducem” (1 Cronici 29.14).

Animalele de pe o mie de dealuri sunt ale Lui, pământul şi plinătatea lui este al Lui (Psalmul 50). Însă faraon a caracterizat dorinţa copiilor lui Israel de a jertfi Dumnezeului lor ca fiind trândăvie; şi ucenicii a considerat cei trei sute de dinari (plata anuală a unui lucrător – nota redacţiei), care au fost folosiţi pentru ungerea trupului lui Isus, ca fiind risipă (Matei 26.6-15; Ioan 12.1-8). Însă a da Domnului ce este al Său: onoarea sau jertfa, dragostea inimii, lucrul mâinilor sau bunurile casei, aceasta nu este nici trândăvie şi nici risipă. Restituirea acestor lucruri lui Dumnezeu este obligaţia noastră. La aceasta doresc să rămân un moment.

Să ieşi din Egipt nu este trândăvie, şi să verşi un vas cu nard preţios pe capul lui Isus nu este risipă. Şi cu toate acestea vedem că un fel de calcul, care se găseşte printre copiii lumii acesteia şi cu regret foarte des şi printre sfinţii lui Dumnezeu, numesc aşa lucrurile de

felul acesta. Dacă cineva renunţă la avantaje pământeşti şi la ocaziile favorabile de a avansa în lumea aceasta, deoarece inima lui a înţeles să meargă pe drumul ei în părtăşie cu Mântuitorul lepădat, atunci numărul celor care privesc aceasta ca „trândăvie" şi „risipă" nu este mic. Ei consideră că ar fi trebuit să se ţină cu tărie la privilegiile avute şi să se fi primit şi folosit ocaziile favorabile, ca apoi acestea să fi fost folosite pentru Domnul. Însă toţi care vorbesc în felul acesta se află într-o mare rătăcire. După părerea lor părerea exterioară precum şi influenţele pământeşti şi omeneşti legate de aceasta ar trebui privite ca privilegiu, da, să fie folosite chiar pentru alţii ca „daruri spre folos, spre zidire şi spre binecuvântare" (compară cu 1 Corinteni 12,1 şi versetele următoare; 1 Corinteni 14.1-5.12 şi versetele următoare). Dar Hristos, Cel lepădat de oameni, dacă L-am cunoscut în mod spiritual, ne va da o cu totul altă învăţătură. Poziţia în lumea aceasta, privilegiile lumeşti şi ocaziile favorabile, recomandate aşa de mult, constituie acel Egipt, pe care Moise l-a părăsit. „El a refuzat să fie numit fiul fiicei lui faraon." După sentinţa lui, comorile Egiptului nu erau bogăţii; el nu le putea folosi în slujba pentru Domnul. Şi aşa el le-a părăsit, şi Domnul l-a întâmpinat şi mai târziu s-a folosit de el, şi anume nu ca să acorde credit Egiptului cu comorile lui, ci ca să elibereze poporul Său din casa robiei Egiptului.

Această renunţare la toate, despre care Moise ne oferă un exemplu aşa de frumos, trebuie însă să aibă loc în cunoaşterea unui Mântuitor lepădat şi în credinţa în El; căci altfel ea îşi va pierde caracterul ei propriu, frumuseţea ei şi realitatea ei. Dacă se acţionează numai în baza unui principiu religios, ca să-ţi creezi o dreptate sau un merit, atunci pe drept se poate afirma că aceasta este mult mai rea decât trândăvia şi risipa. În acest caz satan a obţinut mai degrabă un avantaj asupra noastră, decât dacă noi am fi obţinut o biruinţă asupra lumii. Dar dacă acea renunţare are loc în credinţă şi din dragoste pentru Domnul lepădat, conştienţi fiind şi cunoscând relaţia Domnului nostru cu lumea, faţă de acest veac rău, aşa cum se spune, atunci aceasta este o jertfă plăcută lui Dumnezeu, o adevărată slujire divină. Să slujeşti oamenilor în detrimentul adevărului şi principiilor, aceasta nu este creştinism, chiar dacă aceia care acţionează în felul acesta se numesc „binefăcători". Creştinismul adevărat are înaintea ochilor atât

onoarea lui Dumnezeu cât şi fericirea oamenilor; şi în măsura în care noi pierdem din vedere aceasta, ne vom osteni ca multe lucruri, care cu adevărat sunt expresia unei slujiri sfinte, devotate şi înţelepte pentru Hristos, să le privim ca trândăvie şi risipă. Că aceasta aşa este, ne-o arată justificarea, pe care Domnul a avut-o pentru femeia care a turnat nardul preţios pe capul Lui (Matei 26).

În tot ce facem trebuie să ţinem seama de onoarea lui Dumnezeu, chiar dacă oamenii nu vor acorda nici o atenţie la tot ce tocmai nu slujeşte ordinii bune a lumii şi nu este favorabil binelui aproapelui. Isus a corespuns în orice privinţă drepturilor lui Dumnezeu în lumea aceasta egoistă, cu toate că El, aşa cum ştim foarte bine, a recunoscut pe deplin pretenţiile aproapelui referitoare la Persoana Sa. El a ştiut la timpul potrivit „să lepede" şi la timpul potrivit „să păstreze". „De ce faceţi supărare femeii? Ea a făcut o faptă bună faţă de Mine", a spus El, atunci când femeia a fost mustrată de ucenici, deoarece ea a turnat vasul cu parfumul foarte scump peste El; dar după hrănirea miilor de persoane, El a zis ucenicilor aceleaşi lucruri: „Strângeţi fărâmiturile care au rămas, ca să nu se piardă nimic" (Ioan 6.12). Aceasta a fost realmente o respectare a rânduielilor divine: „păstrarea îşi are timpul ei, şi lepădarea timpul ei."

Dacă pe de o parte slujba generoasă a inimii sau a mâinii, care are loc spre onoarea lui Dumnezeu, nu este nici o risipă, aşa sunt pe de altă parte fărâmiturile de la hrănirea oamenilor, sfinte şi nu trebuie aruncate. Acelaşi Domn, care într-o anumită ocazie justifică cheltuiala de trei sute de dinari, în celălalt caz nu a permis ca fărâmiturile de la cinci pâini de orz să rămână pe jos. În ochii Lui aceste bucăţi erau sfinte. Ele erau hrana de viaţă, verdeaţa pământului, pe care Dumnezeu a dat-o omului ca hrană; şi viaţa este un lucru sfinţit. Dumnezeu este Dumnezeul celor vii. El a spus odinioară oamenilor: „Iată că v-am dat orice plantă care produce sământă ... şi orice pom care are în el rod cu sământă: aceasta să fie hrana voastră" (Geneza 1.29); şi de aceea Isus le voia sfinţite. În afară de aceasta, acelora care erau sub Lege li s-a dat porunca: „Dacă vei împresura pentru multe zile o cetate cu care eşti în război, ca s-o cucereşti, să nu strici pomii, tăindu-i cu securea; să mănânci din ei şi să nu-i tai; căci pomul de pe câmp este oare un om, ca să

fie distrus de tine? Numai copacii pe care-i vei şti că nu sunt pomi fructiferi, vei putea să-i distrugi şi să-i tai" (Deuteronom 20.19.20). Ar fi fost risipă şi profanare dacă s-ar fi abuzat de ceea ce Dumnezeu a dat pentru întreţinerea vieţii; de aceea Isus a vrut în curăţie, da, în împlinirea desăvârşită a rânduielilor lui Dumnezeu, să nu rămână nici o fărâmitură pe pământ. „Strângeţi fărâmiturile care au rămas, ca să nu se piardă nimic".

Acestea sunt numai lucruri mărunte, s-ar putea reproşa. Dar vedem din acestea, că toate situaţiile vieţii omeneşti, în care Isus S-a aflat, oricât de trecătoare şi neînsemnate ar părea, au fost împodobite printr-o rază a acelei slăvi morale, care permanent a luminat drumul pe care au mers picioarele Lui sfinte. Ochiul omenesc a fost incapabil să urmeze pe urmele Lui; dar totul se ridica spre Dumnezeu ca o mireasmă plăcută, ca o jertfă de tăiere plăcută, o jertfă a odihnei, jertfa de mâncare a Locului Preasfânt.

Tradus de la: Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus (7)

Preluat din *The Moral Glory of the Lord Jesus Christ*

Traducere: Ion Simionescu

Desăvârşirea Sa în a Se conforma situaţiilor diferite

Deseori vedem pe Domnul Isus cum în timpul vizitelor Sale stătea la masă cu alţii. Aceasta serveşte să pună înaintea privirii noastre trăsături noi ale desăvârşirii Sale.

În vizită la farisei

La masa fariseilor, unde Îl întâlnim uneori, El nu păşeşte în atmosfera intimă a familiei. El Se comportă acolo potrivit cu caracterul celui care L-a invitat, şi anume aşa cum El S-a prezentat deja în public. El nu este un simplu Oaspete, care are parte de ospitalitatea stăpânului casei, ci El a venit în felul Lui propriu de a fi, şi de aceea El poate învăţa şi mustra. El este totdeauna Lumina şi acţionează ca lumina. Şi aşa cum a făcut afară în popor, tot aşa face şi în casa în care a fost invitat, face cunoscut întunericul (vezi Luca 7.40 „(7:40) Şi Isus, răspunzând, i-a zis: „Simone, am să-ţi spun ceva“. Şi el a zis: „Spune, Învăţătorule!““ şi versetele următoare; Luca 12.57 „(12:57) Şi de ce nu judecaţi chiar de la voi înşivă ce este drept?“ şi versetele următoare).

La vameşul Levi

Dar în timp ce El intra mereu în casa fariseilor ca Învăţător şi condamna starea morală, care era acolo, în locuinţa vameşului Îl vedem ca Mântuitor. Levi l-a pregătit o masă de sărbătoare în casa sa şi a invitat şi alţi vameşi şi păcătoşi. Şi când acesta a provocat – aşa după cum era foarte normal – supărare cărturarilor, conducătorilor religioşi ai poporului, Domnul S-a revelat ca Mântuitor, spunându-le: „Nu cei sănătoşi au nevoie de doctor, ci cei bolnavi. Duceţi-vă şi învăţaţi ce înseamnă: »Milă voiesc, iar nu jertfă!« Căci n-am venit să chem la pocăinţă pe cei drepţi, ci pe cei păcătoşi.” (Matei 9.12,13). Cât de simple sunt aceste cuvinte, dar în

acelaşi timp cât de potrivite şi importante! Simon, fariseul, era supărat din cauză că o femeie, care era cunoscută ca păcătoasă, a venit în casa lui şi s-a dus la Domnul Isus, în timp ce Levi, vameşul, tocmai a invitat păcătoşi, ca să fie oaspeţi împreună cu Domnului Isus. Urmare acestui fapt Domnul acţionează în casa unuia ca Unul care mustră, în timp ce în casa altuia Se arată în harul mare al unui Mântuitor.

La vameşul Zacheu

Însă noi găsim pe Domnul Isus şi la alte persoane la masă. Să-L urmăm spre Ierihon (Luca 19). Zacheu era până în ceasul acela un păcătos foarte „normal", un om în starea lui naturală, care, aşa cum ştim, este păcătos şi stricat. Dar în momentul acela stătea sub atragerea din partea Tatălui spre Fiul (Ioan 6.44: „Tatăl îl atrage") şi Isus a devenit punctul lui de atracţie. El a vrut să-L vadă şi, mânat de această dorinţă arzătoare, şi-a creat drum prin mulţime şi s-a urcat într-un dud, ca astfel, dacă este posibil, să vadă pe Domnul care trecea pe alături. Domnul S-a uitat spre el în sus şi S-a invitat să rămână un moment la el. Aceasta este foarte remarcabil! Isus este în casa vameşului din Ierihon un oaspete nepoftit, care singur S-a invitat.

Primele impulsuri ale vieţii spirituale în inima unui păcătos, nevoile trezite prin lucrarea Tatălui, voiau să spună bun venit Domnului Isus în casă. Însă Domnul întâmpină aceste nevoi lăuntrice ale lui Zacheu într-o formă frumoasă şi semnificativă şi intră în casă într-un caracter care corespundea nevoilor momentului. El voia să înflăcăreze şi să consolideze viaţa nou trezită, care avea dorinţa „să vadă pe Isus" (Luca 19.3). Aceasta conduce apoi, că nemijlocit rezultă unele roade bune: „Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor; şi dacă am nedreptăţit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit" (Luca 19.8).

La ucenicii din Emaus

În Emaus întâlnim o altă scenă. Aici nu găsim dorinţa unui păcătos nemântuit, ci dorinţa unor ucenici ai Domnului readuşi înapoi. Cei

doi ucenici au făcut loc necredinţei. Ei s-au întors înapoi acasă având impresia tristă, că Isus i-a dezamăgit în aşteptările lor. Domnul Isus îi critică de îndată ce El Se alătură de ei pe drum; însă felul Lui de a vorbi este aşa de atrăgător, că inimile lor încep să ardă (Luca 24.52 „(24:52) Şi ei, după ce l s-au închinat, s-au întors la Ierusalim cu mare bucurie.“) şi, când au ajuns la uşa casei lor şi El voia să meargă mai departe, L-au constrâns să rămână la ei.

Aici El nu Se invită singur, aşa cum a făcut în Ierihon. Cei doi ucenici nu erau în aceeaşi stare în care se afla Zacheu. Însă de îndată ce ei Îl invită, Domnul intră, ca să stimuleze dorinţa lor, care i-a determinat să facă acea invitaţie, da, s-o satisfacă pe deplin. Şi aşa a avut loc: bucuria inimii lor era aşa de mare, că, oricât de mult s-a apropiat noaptea, în aceeaşi oră s-au reîntors la Ierusalim, ca să povestească fraţilor lor despre aceste lucruri.

Nu sunt aceste evenimente pline de frumuseţe? Odată oaspete al fariseului, apoi oaspete al vameşului şi apoi oaspete al ucenicilor: ca oaspete invitat sau neinvitat, Domnul Isus ocupă permanent locul Său în toată desăvârşirea şi frumuseţea.

La prietenii din Betania

Sunt şi alte cazuri, când Domnul Isus stă înaintea ochilor noştri ca şi comesean; dar eu mă limitez să prezint numai încă unul. În Betania Îl vedem, aşa cum L-am văzut mai înainte, pe terenul intim al familiei. Dacă El ar fi dezaprobat ideea unei familii creştine, atunci nu ar fi putut să fie în Betania. Dar noi Îl vedem acolo, şi anume iarăşi, ca să descoperim o trăsătură nouă a slavei Lui morale. El este în Betania ca prieten al familiei, în timp ce El găseşte în cercul lor ceea ce noi toţi preţuim aşa de mult şi astăzi: un cămin. Cuvintele „Şi Isus iubea pe Marta şi pe sora ei şi pe Lazăr” confirmă suficient aceasta. Dragostea Domnului pentru această familie nu era dragostea unui Mântuitor sau a unui Păstor. Desigur noi ştim că El era ambele pentru ei.

Dar aici era mai mult. Era dragostea unui Prieten al familiei. Dar cu toate că El era un Prieten, şi anume un Prieten apropiat, care, ori de câte ori dorea, putea găsi o primire cordială sub acest acoperiş

ospitalier, niciodată nu s-a amestecat în chestiunile casei. Marta conducea gospodăria, fiind persoana cea mai preocupată din familie, folositoare şi importantă la locul ei. Şi Isus o lasă acolo unde o găseşte. Nu era treaba Lui să schimbe aceste lucruri sau să le reorganizeze. Lazăr putea să ia loc alături de oaspeţii săi la masa familiei. Maria putea să se retragă şi să se adâncească în împărăţia ei sau, dacă vrei, în Împărăţia lui Dumnezeu din ea. Şi Marta putea să fie preocupată şi să îndeplinească obligaţiile ei casnice. Isus lasă toate aşa cum le-a găsit. El, Cel care nu doreşte să intre neinvitat în casa cuiva, când se întoarce la cele două surori şi fratele lor, nu vrea să Se amestece în ordinea casei şi chestiunile lor. Ce bună-cuviinţă desăvârşită! Dar când unul din membrii familiei (aşa cum aici este Marta) în loc să-şi păstreze locul cuvenit în cercul familiei, îşi permite în prezenţa lui Isus să facă remarci instructive, atunci El trebuie să-Şi ia caracterul Lui şi Îşi va lua caracterul Lui înalt, ca să reglementeze în chip divin lucrurile, care, privite din punctul de vedere al casei, nu-L privesc şi în care El nu doreşte să Se amestece (Luca 10).

Tradus de la: Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus (8)

Preluat din *The Moral Glory of the Lord Jesus Christ*

Traducere: Ion Simionescu

Mai mult decât un Binefăcător

Versete călăuzitoare: Ioan 4

A fost Domnul Isus un binefăcător?

Nota redacţiei: Dacă punem această întrebare, atunci o facem cu scopul de a arăta felul cum a lucrat Domnul Isus. Desigur, pentru noi toţi este foarte clar, că El „umbla din loc în loc, făcând bine şi vindecând pe toţi cei care erau înrobiţi puterii diavolului; căci Dumnezeu era cu El" (Faptele apostolilor 10.38). Rămâne însă întrebarea, dacă El era un binefăcător în sensul în care noi cunoaştem astăzi pe binefăcători. Aici o grupă de muzicanţi dau un concert de beneficii pentru cei rămaşi în viaţă după atacul din 11 septembrie. Manageri cunoscuţi internaţional donează milioane pentru o fundaţie medicală. Concerne donează produsele lor pentru cei nevoiaşi din lume. Însă în toate acestea ei rămân pe poziţia lor înaltă şi cu vază în societate. Cei drept, ei se pleacă o dată în jos pentru o binefacere sau alta, dar rămân în banda Top Ten a managerilor, după care aleargă întreprinderile de branşă, şi aşa mai departe. Binefacerea Domnului Isus nu era de natura aceasta. J. G. Bellett prezintă felul binefacerilor Domnului Isus:

Este o chestiune măreaţă să vezi în ce relaţie intimă cu Sine Însuşi aduce Domnul pe oameni şi ce încredere oferă El păcătosului care crede. El nu lucrează cu noi ca un protector sau binefăcător. Lumea aceasta este plină de binefăcători: „Celor ce le stăpânesc (*pe popoare*) li se dă numele de binefăcători" (Luca 22.25). Omul este deseori gata să facă binefaceri într-un mod generos numai dacă în acest timp ocupă locul rezervat unei superiorităţi conştiente şi cuvenite. Dar Domnul Isus nu acţionează aşa; El poate spune: „Nu vă dau cum dă lumea". El aduce pe fiecare, care îl iubeşte, în apropierea Sa şi îl lasă să ştie şi să simtă, că El lucrează faţă de el mai degrabă ca un prieten şi o rudă, decât ca un binefăcător. În

aceasta constă marea diferenţă, şi sunt liber să afirm, că cerul depinde de această diferenţă. Cerul – pe care credinciosul îl aşteaptă şi de care el se bucură deja acum în duhul, deoarece el este aşezat deja în locurile cereşti – depinde de faptul că Domnul Isus nu acţionează cu noi după principiul unui binefăcător generos. Cerul ar fi atunci numai o lume ordonată după principii omeneşti şi acte de caritate. Şi ce ar fi aceasta!? Este bunăvoinţa unui mai-mare al lumii, pe care o vedem în Hristos? „Şi Eu totuşi sunt în mijlocul vostru ca cel care serveşte", spune El. Fiecare întâmplare relatează despre aceasta. El nu avea felul de a fi al unui binefăcător şi nici nu cunoştea felul de comportare şi fandoseala mândră a unui protector. El a purtat suferinţele noastre, şi durerile noastre le-a luat asupra Lui. Aceasta nu a făcut-o nici un binefăcător vreodată pe pământul acesta!

Să mai privim o dată la El, cum stătea cu femeia samariteancă la fântână! În acest moment ea avea gânduri înalte despre El. „Ştiu că vine Mesia, care Se numeşte Hristos; când va veni El, ne va spune toate lucrurile." Aceasta era părerea ei înaltă şi corectă despre Mesia. Dar ea nu ştia nimic, că El, cu care ea vorbea faţă către faţă, era Acela, care nemijlocit după aceea putea să-i spună: „Eu, Cel care vorbesc cu tine, sunt Acela". Dar unde era binefăcătorul „nobil" Hristos în tot acest timp? El stătea la marginea fântânii şi vorbea cu ea, din momentul în care S-a întâlnit cu ea, şi El i-a zis: „Dă-mi să beau", ca să-i ofere degajare în prezenţa Sa. Căci în timpul acela nici un iudeu nu vorbea cu o femeie samariteancă. Hristos a făcut-o!

Era protecţia în felul oamenilor? Era aceasta bunăvoinţa glacială a unuia bine situat? Era cerul sau lumea, Dumnezeu sau omul? Bunăvoinţa lumii îţi va acorda orice favoare doreşti, însă ea vrea să se respecte şi să se păstreze poziţia ei de superioritate şi de reţinere a celui dependent. Dragostea cerească nu acţionează în felul acesta – mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu! Isus, Dumnezeu revelat în carne, S-a aşezat pe aceeaşi treaptă cu păcătosul, căruia i-a arătat amabilitate şi îndurare, şi El a acţionat ca atare, şi nu ca un binefăcător. El caută să ne aducă aproape de Sine şi să umple inimile noastre cu odihnă şi încredere. „Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi şi Eu vă voi da odihnă." El ne vizitează, nu, El vine mai degrabă la invitaţia noastră la noi, aşa cum El a rămas două zile la

samaritenii care la relatarea femeii au ieşit la El şi căutau părtăşia cu El. El solicită un serviciu din partea noastră, pentru ca noi să luăm favoarea Sa fără reţinere din mâna Sa. El vrea să bea din urciorul nostru de apă, ca să ne încurajeze să bem din izvorul Lui. El mănâncă din „viţelul nostru" la intrarea în cort, în timp ce El ne revelează taine veşnice (Geneza 18).

Desigur noi ne bucurăm de aceasta. Dar şi pentru El este o mare bucurie pe acest drum al Său de dragoste, căci aceste două zile în Sihar erau pentru El puţină bucurie a recoltei, căci El spune în Ioan 4.36: „Cine seceră, primeşte plată şi strânge roadă pentru viaţa veşnică, pentru ca şi cel ce seamănă şi cel ce seceră să se bucure împreună". Recolta, pe care Domnul Isus a strâns-o de la femeia de la fântâna lui Iacov, a însemnat o înviorare şi o bucurie mare din mâna noastră pentru Fiul lui Dumnezeu obosit pe pământul acesta. Aici El a găsit ceva din credinţa cea mai strălucitoare, pe care El a întâlnit-o vreodată pe pământ. Şi numai credinţa păcătoşilor era cea care putea să-I producă bucurie şi înviorare. Nimic din om nu putea să facă aceasta, decât numai credinţa, care goleşte pe om de sine însuşi.

Tradus de la: Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus (9)

Preluat din *The Evangelists*, pag. 38 şi următoarele

Traducere: Ion Simionescu

Ca marele Dătător

Versete călăuzitoare: Luca 10.38-42 „(10:38) Şi a fost că, pe când mergeau, El a intrat într-un sat. Şi o femeie cu numele Marta L-a primit în casa ei. (10:39) Şi ea avea o soră, numită Maria, care, aşezându-se şi ea la picioarele lui Isus, asculta cuvântul Său. (10:40) Marta însă era ocupată cu multă slujire; şi, apropiindu-se, a spus: „Doamne, nu-Ţi pasă că sora mea m-a lăsat să slujesc singură? Spune-i deci să mă ajute“. (10:41) Dar Isus, răspunzând, i-a spus: „Marto, Marto, pentru multe te îngrijorezi şi te tulburi tu; (10:42) dar un singur lucru este necesar: şi Maria a ales partea cea bună, care nu i se va lua“.“

> **Luca 10.38-42:** În timp ce mergea cu ucenicii Săi, Isus a intrat într-un sat. Şi o femeie, numită Marta, L-a primit în casa ei. Ea avea o soră numită Maria, care s-a aşezat la picioarele Domnului şi asculta cuvintele Lui. Marta era împărţită cu multă slujire, a venit la El şi I-a zis: „Doamne, nu Îţi pasă că sora mea m-a lăsat singură să servesc? Zi-i dar să mă ajute.” Dar răspunzând, Isus i-a zis: „Marta, Marta, pentru multe lucruri te îngrijorezi şi te frămânţi tu, dar un singur lucru trebuie. Maria şi-a ales partea cea bună, care nu i se va lua.

Scena mică din Betania, care încheie acest capitol, este specifică evangheliei după Luca, dându-ne învăţături importante despre adevăruri mari, de bază.

Cele două surori, numite aici, erau total diferite în felul lor de a gândi. Ele au fost puse la încercare, să se vadă dacă felul de gândire al lui Hristos era la lucru în ele; şi sentinţa lui Dumnezeu în această privinţă are pentru noi o valoare foarte mare.

Casa, în care noi intrăm aici, aparţinea Martei. Duhul Sfânt ne face cunoscut aceasta, deoarece este important ca noi să unim casa cu ea în gândurile noastre. Cu inima gata de a face un serviciu, ea a primit pe Domnul în casa ei şi a îngrijit de El cât a putut mai bine. Aceasta corespundea lucrării ei şi slujbei ei obositoare, aşa a gândit

ea. Marta a ştiut bine, că drumurile ei de la un capăt la altul al ţării erau drumuri ale Samariteanului milostiv, care a mers pe jos şi acolo unde alţii doreau să meargă călare. Ea Îl iubea prea mult, ca să nu depună tot efortul să îngrijească de El.

Dar Maria nu avea nici o casă pentru El! În ceea ce priveşte duhul, ea era o străină – ca şi El Însuşi. Dar pentru aceasta ea I-a deschis inima ei sfinţită prin credinţă şi I-a făcut loc în ea. Ea şi-a luat locul la picioarele Lui şi a ascultat cuvântul Lui. Şi ea ştia la fel de bine ca şi sora ei Marta despre oboseala Lui, dar ea a cunoscut şi faptul că în El era o plinătate care triumfa peste orice oboseală. Şi în loc să-I slujească cu mâinile ei, a vrut mai degrabă să aibă de la El un câştig pentru inima ei. În aceasta constă diferenţa dintre cele două surori. Ochii Martei au văzut oboseala Lui; ea a vrut să-I dea. Credinţa Mariei a înţeles plinătatea Lui; ea a vrut să primească de la El.

Aici s-a revelat duhul şi felul de gândire al Fiului lui Dumnezeu. Domnul a primit îngrijirea adusă de Marta, atâta timp cât a fost vorba de îngrijirea simplă şi harnică pentru nevoile Sale temporale; de îndată ce ea cu felul ei de gândire s-a pus în rivalitate cu atitudinea surorii ei Maria, ea a avut parte de mustrarea Domnului, şi ea a trebuit să înveţe, că Maria prin credinţa ei L-a înviorat mult mai mult decât ar fi putut ea face vreodată cu toată osteneala ei. Credinţa Mariei a prezentat într-un fel oarecare slava Sa proprie, divină. Nu că El ar fi avut nevoie de aceasta; dar credinţa Mariei a aşteptat de la El, ca El cu toată oboseala Lui să fie în stare s-o hrănească şi s-o învioreze. Ea şedea la picioarele Lui şi asculta cuvântul Lui. Acolo nu era nevoie de nici un Templu, de nici o lumină a soarelui (Apocalipsa 21.22,23 „(21:22) Şi nu am văzut templu în ea, pentru că Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic şi Mielul sunt templul ei. (21:23) Şi cetatea nu are nevoie de soare, nici de lună, ca s-o lumineze; pentru că a luminat-o gloria lui Dumnezeu şi lumina ei este Mielul.“), căci Fiul lui Dumnezeu era prezent, şi El însemna totul pentru ea. Aceasta era o onorare, pe care El a preţuit-o. Şi realmente este aşa, cât de fericită a fost ea în această taină a Lui!

Când altă dată El însetat şi obosit de călătorie stătea la fântâna lui Iacov, El a uitat toate acestea, de îndată ce a putut să dea apa vie, pe care nici un vas de scos apă nu putea s-o scoată dintr-o altă fântână. La acest Izvor divin de apă vie s-a aflat şi Maria, pentru ca,

cu toată oboseala Lui, să se folosească de El.

Ce adevăruri minunate ne sunt dezvăluite aici! Dumnezeul nostru revendică pentru Sine chiar şi locul celei mai înalte autorităţi şi bunătăţi suverane. El vrea să-I fim datori. Faptul că noi savurăm plinătatea Lui şi o preţuim, este pentru El mai de preţ decât toate slujbele noastre, pe care noi le putem face pentru El. Dacă El ar putea să aibă pretenţii mai mari decât ar putea să-I dea toată creaţia, dorinţa Lui este totuşi înainte de toate, ca noi să ne folosim de dragostea Sa şi de bogăţiile Lui de nepătruns. Noi Îl putem onora cel mai mult prin încrederea noastră în El; căci este o parte componentă a slavei divine, să dea, să binecuvânteze şi dintr-o plinătate de neepuizat să lase să se reverse binele spre noi. Sub Lege El trebuia să primească de la noi, sub har însă El ne dă nouă.

Domnul nostru a spus: „Este mai ferice să dai decât să primeşti". El vrea să ocupe pentru toată veşnicia acest loc al Dătătorului; căci „fără îndoială, cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare" (Evrei 7.7). Este de la sine înţeles că El va fi preamărit de tot ce are suflare; dar din El Însuşi, din tronul slavei Sale, va curge permanent un râu de binecuvântare – lumină spre bucurie, apă spre înviorare şi frunzele pomilor spre vindecare. Şi Dumnezeul nostru Îşi va găsi bucuria şi Îşi va arăta slava în aceea, că El rămâne pentru totdeauna Dătătorul.

Traducere de la: Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus (10)

Preluat din *The Evangelists*, pag. 241

Traducere: Ion Simionescu

Cum El nu S-a lăsat orbit prin amabilitate

Versete călăuzitoare: Luca 11; Luca 7; Matei 16; Ioan 20

Domnul Isus nu a judecat alte persoane menajându-Se pe Sine, aşa cum cu regret facem noi. Noi suntem prin natura noastră înclinaţi să apreciem pe cineva după felul cum ne întâmpină, judecând caracterul şi munca lui corespunzător intereselor noastre. Însă Domnul nu a acţionat în felul acesta. Dumnezeu este un Dumnezeu al cunoaşterii; El cântăreşte corect toate acţiunile, căci El le evaluează pe toate în chip desăvârşit şi le înţelege în importanţa lor morală. Şi Isus Hristos, modelul Dumnezeului oricărei cunoaşteri, a acţionat la fel în timpul slujirii Sale aici pe pământ.

La fariseul din evanghelia după Luca capitolul 11

Capitolul 11 al evangheliei după Luca ne oferă un exemplu pentru aceasta. La fariseul, care L-a invitat pe Domnul Isus la masă, s-a arătat o aparenţă de amabilitate şi voinţă bună; dar Isus era „Dumnezeul oricărei cunoaşteri", şi ca atare El a evaluat acţiunea acestuia potrivit cu caracterul ei adevărat şi însemnătatea ei morală. Mierea amabilităţii, partea componentă cea mai bună în viaţa socială a lumii acesteia, nu a putut să strice gustul şi sentinţa lui Hristos. El a recunoscut tot ce era de valoare. Amabilitatea, care L-a invitat, nu a influenţat sentinţa Aceluia care ţinea în mâna Sa balanţa şi greutăţile Locului Preasfânt al lui Dumnezeu. Era Dumnezeul oricărei cunoaşteri, pe care amabilitatea lumii a trebuit să-L întâmpine în împrejurarea aceea; şi ea nu a putut rezista înaintea Lui. Aceasta este cu siguranţă pentru noi o învăţătură demnă de pus la inimă!

Invitaţia ascundea în sine un plan bine gândit. Abia intrase Domnul în casă şi stăpânul casei joacă rolul fariseului şi nu al unei gazde. El îşi exprimă mirarea, că Domnul nu Şi-a spălat mâinile înainte de masă; şi caracterul, pe care el îl ia la început, se arată la sfârşit în toată mărimea lui. Domnul întâmpină această comportare într-un mod foarte potrivit; căci El cântăreşte toate, aşa cum am spus, ca Dumnezeu al cunoaşterii. S-ar putea probabil gândi că amabilitatea arătată Lui ar fi trebuit să-L reducă la tăcere. Dar Isus nu putea să-l privească pe fariseu numai menajând propria Lui Persoană. Linguşirea nu a putut să influenţeze sentinţa Sa. El descopere şi pedepseşte, şi finalul întregii scene Îl îndreptăţeşte.

> **Luca 11.53,54:** După ce le-a spus aceste lucruri, cărturarii şi fariseii au început să-L pună la strâmtorare şi să-L facă să vorbească despre multe lucruri; Îl pândeau, ca să prindă vreun cuvânt din gura Lui, pentru ca să-L poată învinui.

La fariseul Simon

Foarte diferită de aceasta este comportarea Domnului în casa unui alt fariseu, care de asemenea L-a invitat la masă (vezi Luca 7), căci Simon nu ascundea intenţii secundare, atunci când L-a invitat. Desigur, şi el a părut să acţioneze ca un fariseu, prin faptul că a acuzat pe sărmana păcătoasă din cetate şi a mustrat pe Oaspetele lui, deoarece Acesta a tolerat apropierea ei. Dar o simplă aparenţă niciodată nu poate sta la baza unei sentinţe drepte. Deseori aceleaşi cuvinte, în funcţie de buzele care le rostesc, au un sens cu totul diferit. Cu toate că din cauza aceasta Domnul, care cântăreşte totul potrivit cu desăvârşirea lui Dumnezeu, îl mustră pe Simon şi îl dă pe faţă, El îl numeşte totuşi pe nume şi părăseşte casa aşa cum ar trebui s-o facă un oaspete. El face o deosebire între fariseul din Luca 7 şi cel din Luca 11, cu toate că El a stat la masă la amândoi.

La Petru

Petru exprimă dragostea lui compătimitoare, spunând: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ţi se întâmple aşa ceva!” (Matei 16.22) Dar Isus judecă cuvintele lui Petru numai după

valoarea lor morală. Nouă ne vine foarte greu să acţionăm în felul acesta, când alţii îşi dau osteneala să fie amabili faţă de noi. O simplă natură prietenoasă nu va răspunde la acele cuvinte cu acel serios „Înapoia Mea, satan!" Dar repet, Domnul a privit cuvintele ucenicului Său nu ca pe o simplă expresie a unei voinţe bune şi a unei simpatii personale faţă de Persoana Sa, ci El le-a judecat, le-a cântărit în prezenţa lui Dumnezeu şi a constatat imediat că ele au fost pornite de la duşman; căci el, cel care se poate transforma în „înger al luminii", deseori se ascunde înapoia cuvintelor amabile şi prietenoase.

La Toma

În acelaşi mod a acţionat Domnul cu Toma în evanghelia după Ioan 20. Toma L-a omagiat prin cuvintele „Domnul meu şi Dumnezeul meu". Însă cu toată această omagiere Domnul nu putea fi coborât de la înălţimea morală pe care El sta şi de unde El auzea toate şi vedea toate. Fără îndoială cuvintele ucenicului erau sincere şi veneau dintr-o inimă luminată de Dumnezeu şi simţea căinţă faţă de Mântuitorul înviat, în loc să se îndoiască mai departe a renunţat la îndoială şi a adorat. Dar Toma s-a ţinut cât s-a putut de mult departe; el a depăşit măsura. Într-adevăr, toţi ucenicii au fost necredincioşi cu privire la înviere. Dar Toma a explicat că voia să rămână în necredinţă atât de mult, până când el prin simţul său şi cu ochii săi va fi convins de contrariul. Aceasta era starea lui morală. Isus o judecă şi îl pune pe Toma, ca odinioară pe Petru, la locul care i se cuvine, spunându-i: „Pentru că M-ai văzut, ai crezut; ferice de cei ce n-au văzut şi au crezut."

Într-o situaţie asemănătoare, nu ar fi inimile noastre cuprinse de uimire? Cu siguranţă ele nu s-ar împotrivi atacurilor venite asupra lor prin voinţa bună a lui Petru şi omagierea adusă de Toma. Dar Învăţătorul nostru desăvârşit nu stătea acolo pentru Sine Însuşi, ci pentru Dumnezeu şi adevărul Său. Tot aşa în timpurile de demult israeliţii au vrut să arate onoare faţă de Chivotul legământului şi să-l ducă pe câmpul de luptă (1 Samuel 4), prin aceasta vrând oarecum să exprime că în prezenţa lui toate vor trebui să se desfăşoare cu bine; dar aceasta nu era suficient pentru Dumnezeul lui Israel. El avea cu totul alte planuri. Căci cu toate că chivotul legământului era

în mijlocul lui Israel, poporul a fost totuşi bătut de filisteni. Şi tot aşa au fost mustraţi Petru şi Toma, cu toate că Isus, care tot mai era Dumnezeul lui Israel, a fost onorat prin ei.

Tradus de la: Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus (11)

Preluat din *The Moral Glory of the Lord Jesus Christ*

Traducere: Ion Simionescu

În ceea ce L-a înviorat

Versete călăuzitoare: Ioan 4; Marcu 4

Îngerii se bucură când păcătoşii se căiesc. „Este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăieşte.” (Luca 15.10) Ce fericire pentru noi, că această taină a cerului ne-a fost revelată şi că noi găsim în Scriptură mai multe explicaţii simbolice despre aceasta, aşa cum este de exemplu în evanghelia după Luca capitolul 15! Dar se găseşte mai mult decât aceasta. Cu toate că bucuria este în cer, ea este publică; ea se manifestă şi îşi are ecoul ei. Se cuvine să fie aşa. Se cuvine ca toată casa să participe la bucurie și s-o simtă ca bucurie generală. Dar aceasta încă nu este totul, este mai mult. Tot aşa există atât o bucurie a inimii divine cât și o bucurie a cerului. Bucuria cerului o găsim în Luca 15, cea a inimii divine în evanghelia după Ioan 4.31-34 „(4:31) Dar, între timp, ucenicii Îl rugau, spunând: „Rabi, mănâncă!“ (4:32) Dar El le-a spus: „Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o cunoaşteţi“. (4:33) Ucenicii spuneau deci unii altora: „Nu cumva I-a adus cineva să mănânce?“ (4:34) Isus ·le-a spus: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui care M-a trimis şi să sfârşesc lucrarea Lui.“.

> **Ioan 4.31-34:** În timpul acesta, ucenicii Îl rugau, zicând: „Învăţătorule, mănâncă!” Dar El le-a zis: „Eu am de mâncat o mâncare pe care voi n-o cunoaşteţi.” Ucenicii ziceau deci unii altora: „Nu cumva I-a adus cineva să mănânce?” Isus le-a zis: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui care M-a trimis şi să împlinesc lucrarea Lui.”

Şi aproape că nu este necesar să remarcăm, că bucuria inimii divine este cea mai profundă. Ea este desăvârşită, fără zgomot şi personală, ea nu revendică nici un drept să fie provocată sau întreţinută de alţii. *„Eu am de mâncat o mâncare pe care voi n-o cunoaşteţi”,* aceasta este vorbirea inimii lui Hristos în savurarea acestei bucurii. Păstorul cel bun tocmai adusese acasă oaia rătăcită de turmă, punând-o cu bucurie pe umerii Lui, şi bucuria nu s-a

limitat numai la El. Cei ai casei încă nu au fost chemaţi laolaltă, atunci când femeia samariteancă, mântuită şi fericită, a plecat de la El. Ucenicii simţeau caracterul deosebit al momentului. Grăsimea destinată pentru altarul lui Dumnezeu, partea cea mai bogată, cea mai de preţ a grăsimii, „mâncarea lui Dumnezeu", era pregătită; şi ucenicii s-au dat la o parte tăcând. Era realmente un moment minunat, nu se găsesc multe de felul acesta. Bucuria profundă, de nedescris a inimii divine se revelează aici, aşa cum în Luca 15 se revelează bucuria publică a cerului.

Dar El, Cel care a putut fi hrănit într-un mod aşa de festiv, era uneori obosit, flămând şi însetat. Vedem aceasta în acelaşi capitol (Ioan 4) precum şi în evanghelia după Marcu 4, însă cu deosebirea că în Marcu 4 Isus este întărit şi înviorat prin somn, în timp ce în Ioan 4 nu are loc printr-un mijloc exterior. Şi de ce această diferenţă? În evanghelia după Marcu Domnul are înapoia Sa o zi plină de osteneală şi seara S-a simţit obosit şi epuizat, aşa cum este cazul pentru natura umană după o zi de lucru grea. „Omul iese la lucrul său şi la munca sa până seara" (Psalmul 104.23). Apoi somnul este prevăzut pentru el, pentru ca el să fie întărit şi înviorat pentru lucrarea din ziua următoare. Isus a experimentat toate aceste lucruri. El a dormit în corabie pe o pernă.

În Ioan 4 este de asemenea obosit şi totodată Îi este foame şi sete. El Se aşează lângă fântână ca un pelerin obosit şi aşteaptă reîntoarcerea ucenicilor Săi, să vină din satul învecinat cu mâncare. Însă atunci când aceştia s-au întors înapoi, ei găsesc pe Domnul înviorat şi odihnit, şi anume fără ca El să fi mâncat sau să fi băut sau să fi dormit. Oboseala Lui a găsit o înviorare, pe care somnul nu l-ar fi putut-o da. El a fost făcut fericit *prin aceea* că El a găsit în sufletul unei păcătoase sărmane rod al lucrării Sale; femeia a plecat având mântuirea lui Dumnezeu. În evanghelia după Marcu nu este nici o femeie samariteancă, şi de aceea Domnul în oboseala Lui se foloseşte de o pernă.

Cât de adevărată şi în ce concordanţă sunt toate acestea cu experienţele naturii noastre umane! Înţelegem foarte uşor. În evanghelia după Ioan capitolul 4, dacă am voie să mă exprim aşa, inima Domnului Se bucura, în timp ce în evanghelia după Marcu

capitolul 4 nu exista ceva care să-L poată face bucuros; şi Sfânta Scriptură spune (şi experienţa noastră confirmă adevărul acestui Cuvânt): „O inimă veselă este o bună doctorie, dar un duh mâhnit usucă oasele" (Proverbe 17.22). De aceea Domnul putea spune într-un caz: *„Eu am de mâncat o mâncare pe care voi n-o cunoaşteţi",* în timp ce în celălalt caz S-a folosit de o pernă, care a constituit o îngrijire iubitoare pentru oboseala Lui.

Cât de desăvârşită în toate simţămintele ei a fost natura umană pe care a luat-o Fiul lui Dumnezeu! Cu siguranţă a fost natura umană în întregime, însă fără păcat.

Tradus de la: Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus (12)

Preluat din *The Moral Glory of the Lord Jesus Christ*

Traducere: Ion Simionescu

În unicitatea Sa

Caracterul Său de nepătat

Domnul Isus stătea faţă de rău şi ca Dumnezeu. Desigur aceasta este o poziţie pe care noi niciodată nu o putem ocupa. El S-a atins de leproşi şi de targa pe care era mortul, şi totuşi El a rămas curat. El a stat ca Dumnezeu faţă de păcat. El cunoştea binele şi răul; dar El a stat în neîngrădire divină atât deasupra binelui cât şi deasupra răului, prin aceea că le cunoştea pe amândouă aşa cum le cunoaşte Dumnezeu. Dacă Isus nu ar fi fost aşa cum El era, atunci El S-ar fi întinat prin atingerea cu leproşii şi cu targa de dus morţii. În acest caz El ar fi trebuit dus în afara taberei şi trebuia să Se supună actului de curăţire, care era prescris prin Lege. Dar noi nu găsim nimic de felul acesta la El. El nu era un iudeu necurat. Nu numai că El nu S-a întinat, ci El nici nu putea să fie întinat. Şi totuşi – aşa de mare este taina Persoanei Sale şi desăvârşirea naturii umane unită cu Dumnezeirea în El – ispita era pentru El tot aşa de reală precum era de imposibilă întinarea.

Să zăbovim un moment la aceasta. Locul nostru faţă de o mare parte a acestui adevăr aşa de necesar, cu toate că este plin de taine şi deosebit de preţios, este mai mult să-l primim şi să-l adorăm, decât să vrem să-l discutăm şi să-l disecăm. Drept urmare este binefăcător pentru inima noastră, dacă simţim că dorinţa aprinsă a unor credincioşi simpli este îndreptată numai spre Hristos. Deseori ne comportăm cu adevărurile într-un fel în care în cele din urmă nu ne mai rămâne decât să ne ruşinăm, că noi totuşi nu L-am primit pe Hristos Însuşi, oricât de mult ne-am străduit. Descoperim atunci că am pierdut timpul degeaba.

Independenţa Sa materială

Domnul era „sărac, dar a îmbogăţit pe mulţi", „neavând nimic şi posedând totul". Aceste stări sublime şi minunate au fost revelate în El, şi anume într-un fel specific Lui. El a primit contribuţia unor femei evlavioase, care L-au ajutat cu ce aveau ele, şi totuşi El dispunea de tot pământul şi plinătatea lui, ca să aline nevoile acelora care Îl înconjurau. El a putut să hrănească mii de oameni în locuri pustii, în timp ce El Însuşi a suferit foamea, aşteptând întoarcerea ucenicilor Săi, care plecaseră să cumpere mâncare. Aceasta însemna cu adevărat „neavând nimic şi posedând totul".

Dar cu toate că Domnul era sărac şi nevoiaş, expus anumitor pericole, totuşi nu găsim în El nici cel mai mic lucru care să fie asemenea unei atitudini lipsite de demnitate. Niciodată nu S-a rugat pentru un dar, cu toate că nu poseda nici un ban; căci dacă Îi trebuia un dinar (însă nu pentru folosul propriu) (Luca 20.20-26), a cerut să I se arate unul.

Inatacabilitatea Sa

El nu a fugit niciodată, chiar şi atunci când părea ca viaţa să-I fie în pericol; El S-a retras sau a plecat, rămânând ascuns de ochii vrăjmaşilor Săi. De aceea repet, cu toate că sărăcia şi pericolele erau partea Lui zilnică, totuşi nu L-a atins nimic din ceea ce ar fi fost lipsit de nobleţe sau ar fi fost în contradicţie cu demnitatea desăvârşită a Persoanei Sale.

Demnitatea Sa în comparaţie cu Pavel

Ce desăvârşire demnă de admiraţie! Cine ar putea să ne prezinte vreodată o persoană care să fie aşa de desăvârşită, de fără vină şi de o curăţie aşa deosebită, de gingaşă în cele mai obişnuite şi mai neînsemnate detalii ale vieţii omeneşti! Pavel nu putea să facă aceasta. Numai Isus, Omul lui Dumnezeu, putea. Faptul că virtuţile Sale deosebite strălucesc aşa de puternic în împrejurările obişnuite ale vieţii Sale, ele ne vorbesc cu glas tare despre Persoana Sa. Trebuie să fie o Persoană deosebită, un Om divin, dacă am voie să mă exprim aşa, care poate să ne prezinte astfel de înfăţişări deosebite în împrejurări aşa de obişnuite.

Nu găsim, repet, aşa ceva la Pavel. Fără îndoială el poseda multă demnitate şi un caracter moral înalt, şi noi trebuie să mărturisim că – dacă a fost vreodată un om, în care s-au găsit aceste lucruri – Pavel era omul acesta. Dar comportarea lui nu era comportarea lui Isus. Viaţa îi este în pericol şi el se foloseşte de ocrotirea nepotului său (Faptele apostolilor 23.16-17 „(23:16) Dar fiul surorii lui Pavel, auzind despre cursa lor, a venit şi a intrat în fortăreaţă şi i-a spus lui Pavel. (23:17) Şi Pavel, chemând la sine pe unul dintre centurioni, i-a spus: „Du-l pe tânărul acesta la comandant, pentru că are să-i spună ceva“.“). Altă dată, prietenii lui îl coboară peste zidurile cetăţii. Nu spun că el a cerut bani de la cineva; dar el mărturiseşte că a primit bani. Nu insist asupra faptului că înaintea adunării compuse din farisei şi saduchei s-a prezentat ca fariseu, ca astfel să se apere, şi nici cum el a vorbit de rău despre marele preot, care îl judeca. În aceste două cazuri atitudinea lui este respingătoare. Vorbesc numai de cazuri în care fără să fie greşit din punct de vedere moral, totuşi stă sub demnitatea personală absolută care caracteriza cărarea lui Hristos.

Aşa numita fugă în Egipt nu constituie o excepţie cu privire la caracterul Domnului; căci această călătorie a fost întreprinsă pentru împlinirea profeţiei şi sub autoritatea unei sentinţe divine. Toate acestea sunt efectiv nu numai slavă morală, nu, este o minune morală; şi este uimitor, cum o peniţă mânuită de mâna omenească a putut să noteze astfel de frumuseţi. Noi putem explica această minune numai prin faptul că ea este un adevăr, o realitate vie. Noi suntem constrânşi la această concluzie. Nu este o altă explicaţie.

Tradus de la: Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus (13)

Preluat din *The Moral Glory of the Lord Jesus Christ*

Traducere: Ion Simionescu

În caracterul Său netransformabil

Versete călăuzitoare: Ioan 21 şi Luca 24

În caracterele, pe care Domnul a fost chemat să le reveleze în timpul slujbei Sale, chiar dacă numai ocazional şi de scurtă durată, vedem permanent aceeaşi desăvârşire şi aceeaşi slavă morală, pe care El le-a avut pe drumul pe care El a mers zilnic: ca de exemplu când El apare ca Judecător în evanghelia după Matei capitolul 25 sau ca Apărător în evanghelia după Matei capitolul 22. Însă eu pot numai să amintesc acest subiect bogat în conţinut. La fiecare pas al lui Isus, în fiecare cuvânt, în fiecare acţiune s-a arătat o rază a slavei Sale; şi ochiul lui Dumnezeu a găsit o satisfacţie mai mare în viaţa lui Isus decât ar fi putut găsi într-o veşnicie de nevinovăţie adamitică. Isus a umblat în mijlocul decăderii morale a omenirii. Şi din acest domeniu El a lăsat să se înalţe spre tronul lui Dumnezeu o jertfă mai bogată de un miros plăcut decât ar fi putut aduce vreodată Edenul şi Adam al Edenului, dacă ar fi rămas curat. Timpul nu a dar naştere la nici o schimbare în Domnul. Aceleaşi revelaţii ale harului Său şi ale caracterului Său înainte şi după învierea Sa ne confirmă acest adevăr aşa de important. Ceea ce El a fost odinioară ne spune ce este El în momentul acesta şi ce va fi veşnic, atât în caracterul Său cât şi în natura Sa, atât cu privire la noi cât şi cu privire la El Însuşi.

Evrei 13.8: Isus Hristos este acelaşi ieri şi azi şi în veşnicie.

Simpla amintire a acestui adevăr este deja preţioasă pentru noi. Uneori schimbările ne pot întrista; altă dată le dorim. Pe diferite căi învăţăm să cunoaştem toată natura nesigură, schimbătoare a tot ce constituie viaţa omenească. Nu numai împrejurările, ci şi relaţiile şi legăturile din societate, prieteniile, sentimentele şi caracterele sunt supuse schimbărilor permanente, care ne surprind sau ne întristează. Ne grăbim de la o staţie a vieţii la alta; dar nu rareori

sentimente reci şi principii ireproşabile ne însoţesc pe cale, fie că este vorba de noi sau de însoţitorii noştri în călătorie.

Însă Domnul şi Mântuitorul nostru a fost după înviere acelaşi, care a fost şi mai înainte, cu toate că evenimentele intermediare au dat naştere la o îndepărtare mult mai mare între El şi ucenicii Săi, decât acestea ar fi putut fi vreodată între „tovarăşii de drum". Ucenicii au arătat inima lor necredincioasă, prin aceea că au părăsit pe Domnul lor şi au fugit în ceasul slăbiciunii şi fricii Sale; însă El a trecut prin moarte pentru ei, şi anume printr-o moarte, căreia nici o altă creatură nu putea să i se supună, fără să nu fie nimicită. Ei erau încă nimic altceva decât galileeni slabi, sărmani; El era însă glorificat şi îmbrăcat cu toată puterea în cer şi pe pământ.

Totuşi toate acestea nu au produs nici o schimbare în Domnul. „Nici înălţimea nici adâncimea, şi nici o altă făptură", ca să vorbim cu cuvintele apostolului, nu-L putea schimba. Dragostea s-a împotrivit la toate, şi Domnul Se întoarce la ai Săi ca acelaşi Isus, pe care ei L-au cunoscut dintotdeauna.

Înainte de înviere	**După înviere**
Aşa cum El a făcut cu ei în zilele slujirii Sale şi ale călătoriei Sale,	şi după învierea Sa ia parte la lucrarea lor, da, chiar şi după înălţarea Sa la cer. Vedem aceasta din ultimul verset al evangheliei după Marcu.
În timpul călătoriei prezentate în evanghelia după Matei capitolul 14, ucenicii au crezut că văd o nălucă şi au strigat de frică; dar Domnul i-a făcut să recunoască că El era, prezent în har, şi totuşi în acelaşi timp în autoritate şi supremaţie asupra naturii.	Tot aşa în evanghelia după Luca capitolul 24, după învierea Sa, El ia o bucată de peşte fript şi un fagure de miere şi le-a mâncat înaintea lor, pentru ca ei cu aceeaşi certitudine şi linişte a inimii să recunoască ca odinioară, că El era. De asemenea El le cere să-L pipăie şi să vadă, spunându-le că un duh nu are nici carne nici oase, cum avea El, şi cum ei au putut să se convingă că aşa era la El.

În evanghelia după Ioan capitolul 3 conduce în lumină şi pe drumul adevărului pe un învăţător „zăbavnic cu inima”, suportându-l cu toată răbdarea harului.	În acelaşi fel acţionează El după învierea Sa cu cei doi ucenici „nepricepuţi şi zăbavnici cu inima” pe drumul spre Emaus (Luca 24).
În evanghelia după Marcu capitolul 4 El aduce la tăcere teama alor Săi, înainte ca El să-i mustre pentru necredinţa lor; El ameninţă vântul şi vorbeşte mării: „Taci! Fii liniştită!”, înainte ca El să spună ucenicilor: „Pentru ce sunteţi aşa de fricoşi? Cum de n-aveţi credinţă?”	Tot aşa face El şi în evanghelia după Ioan capitolul 21, după învierea Sa; El se aşează împreună cu Petru la masă în părtăşie deplină, netulburată, ca şi cum nimic nu s-ar fi petrecut, şi abia după aceea a cerut socoteală ucenicului şi lucrează la conştiinţa lui prin cuvintele: „Simon, fiul lui Iona, Mă iubeşti?”
La întâlnirea dintre Isus înviat cu Maria Magdalena, evanghelistul are grijă să ne facă cunoscut, că El era Acelaşi Isus, care a alungat din ea şapte demoni;	şi Maria recunoaşte glasul Aceluia, care a strigat-o pe nume, ca pe un glas demult cunoscut de urechea ei.
Ce asemănare între Hristos în umilinţă	şi Hristos în slavă,
între Mântuitorul păcătoşilor	şi Domnul lumii viitoare!
Cât de tare ne vestesc toate acestea, că El, Cel care odinioară a mers aici jos, atât în ce priveşte caracterul, cât şi slava divină, personală,	„este Acelaşi, cu Cel care S-a înălţat la cer”.
În timpul Cinei Ioan a stat cu capul pe pieptul Domnului său.	Şi tot aşa ne este prezentat el, după ce Domnul său a înviat, ca acela, care a stat cu capul pe pieptul lui Isus.
	„Eu sunt Isus”, a fost răspunsul Domnului din locul cel mai sublim al cerului, de la dreapta Tronului Maiestăţii, când Saul din Tars a pus întrebarea: „Cine

	eşti Tu, Doamne?” (Faptele apostolilor 9).
Toate acestea îşi au aplicarea la noi personal; noi suntem direct interesaţi de ele. Petru a recunoscut că Domnul lui înainte	şi după înviere era Acelaşi.
În evanghelia după Matei capitolul 16 Domnul îl mustră; dar la puţine zile după aceea, şi anume în deplină libertate, ca şi cum nu s-ar fi petrecut nimic, El îl ia cu Sine pe Muntele sfânt.	În evanghelia după Ioan capitolul 21, Petru este din nou mustrat. După obiceiul lui s-a amestecat în lucruri pe care nu le înţelegea, şi arătând spre Ioan, a pus întrebarea: „Doamne, dar cu acesta ce va fi?” Şi Domnul lui a fost constrâns să-l facă să stea la locul lui, spunându-i: „Ce te priveşte?” Şi totuşi, cu toată această mustrare severă, El îl lasă pe el şi pe Ioan să-L urmeze, l-a luat în părtăşia Sa cu El pe drumul spre cer.
Un Petru pedepsit s-a suit odinioară cu Domnul pe Muntele sfânt;	şi acelaşi Petru pedepsit însoţeşte acum pe Domnul la înălţarea Sa la cer, ca şi cum în felul acesta el s-ar urca pentru a doua oară pe Muntele slavei, pe Muntele transfigurării.

Ce mângâiere mare este în toate acestea pentru noi! Aşa este Isus, Domnul nostru, „Acelaşi ieri şi azi şi în veşnicie”,

acelaşi

- în timpul zilelor slujbei Sale pe pământ
- şi după învierea Sa,
- acelaşi acum în cer, în care El S-a suit,
- şi acelaşi în veşnicie.

Şi aşa după cum El a arătat acelaşi caracter atât înainte cât şi după

învierea, şi S-a revelat în acelaşi har, tot aşa El împlineşte toate făgăduinţele, pe care El le-a dat ucenicilor Săi.

„Nu vă temeţi!" Acest cuvânt de mângâiere, fie că este rostit de buzele lui Isus Însuşi sau de buzele îngerului Său, este valabil şi acum ca şi atunci, atât de când El a înviat, cât şi înainte ca El să sufere (vezi Matei 14.27 „(14:27) Dar Isus le-a vorbit îndată, spunând: „Îndrăzniţi; Eu sunt, nu vă temeţi!"; Marcu 5.36 „(5:36) Iar Isus, auzind cuvântul rostit,·i-a spus mai-marelui sinagogii: „Nu te teme; crede numai".; Luca 5.10 „(5:10) şi, la fel, şi pe Iacov şi pe Ioan, fiii lui Zebedei, care erau părtaşi cu Simon. Şi Isus i-a zis lui Simon: „Nu te teme; de acum vei fi pescar de oameni". şi versetele următoare). Înainte de moartea Sa El a spus ucenicilor Săi, că El vrea să le dea pacea Sa, şi după moartea Sa vedem efectiv cum El le dă pacea Sa în modul cel mai solemn. El le spune „Pace vouă!" (Ioan 20.20-26), şi cu aceste cuvinte El le arată mâinile Sale şi coasta Sa, unde ei în trăsăturile simbolice puteau citi care erau drepturile lor la o pace pe care El prin Sine Însuşi a obţinut-o şi le-a dat-o.

Altădată Domnul le-a zis: „Pentru că Eu trăiesc, şi voi veţi trăi" (Ioan 14.19); şi acum, în zilele învierii Sale, în posesiunea unei vieţi de biruinţă, El le face parte de această viaţă în mod desăvârşit, insuflând în ei şi spunându-le: „Primiţi Duh Sfânt" (Ioan 20.22). Lumea nu-L va mai vedea, aşa cum El a spus ucenicilor Săi. Însă ei trebuiau să-L vadă; şi aceasta a avut loc. El a fost văzut patruzeci de zile de ei, şi El a vorbit cu ei „despre lucrurile care privesc Împărăţia lui Dumnezeu" (Faptele apostolilor 1). Dar toate acestea aveau loc în taină. Lumea nu L-a mai văzut din ceasul când El a fost pe Golgota, şi nici nu-L va mai vedea, până când El va apărea la judecata ei.

Ca o mărturie simplă şi, dacă am voie să mă exprim aşa, smerită despre credincioşia Sa deplină faţă de toate făgăduinţele Sale, Domnul întâmpină pe ai Săi în Galileea, aşa cum le-a spus. Ca o expresie mai deplină şi mai mare a aceleiaşi credincioşii, El conduce pe ucenici la Tatăl în cer, trimiţându-le mesajul: „Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul meu şi Dumnezeul vostru" (Ioan 20.17). Fie că este vorba de făgăduinţa prezenţei Sale, pe care El le-a dat-o, în Galileea noastră de pe pământ sau în locuinţa Sa din cer, El a împlinit ambele făgăduinţe; şi cu siguranţă este

folositor pentru inima noastră, dacă privim smerenia, credincioşia, plinătatea, simplitatea, mărimea şi măreţia tuturor celor de pe cărarea Domnului, care sunt puse înaintea noastră.

Domnul a avut mult de lucru cu Petru, mai mult decât cu ceilalţi ucenici, atâta timp cât El a fost în mijlocul lor; şi tot aşa a fost şi după ce El a înviat dintre morţi. Ca să zicem aşa, Petru umple tot capitolul ultim al evangheliei lui Ioan. Domnul continuă lucrarea harului cu privire la el, pe care El, înainte să-l părăsească, a început-o; Şi El o reia exact în punctul în care El a întrerupt-o. Petru a dovedit o mare încredere în sine. „Chiar dacă toţi ar găsi în Tine o pricină de poticnire", a spus el, „eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire. ... Chiar dacă ar trebui să mor cu Tine, nicidecum nu mă voi lepăda de Tine." (Matei 26.33.35). Însă Domnul i-a pus înaintea ochilor deşertăciunea acelei laude de sine, şi a adăugat totodată făgăduinţa, că El Se va ruga pentru el, pentru ca credinţa lui să nu se piardă. Şi când mai târziu această laudă s-a dovedit cu adevărat a fi deşertăciune şi Petru a tăgăduit realmente pe Domnul său, chiar cu un jurământ, atunci Domnul l-a privit; şi această privire a adus roada binecuvântată. Rugăciunea şi privirea au exercitat o influenţă eficace. Rugăciunea a păstrat credinţa lui Petru, şi privirea a frânt inima. Petru nu a plecat, ci a plâns, şi el „a plâns cu amar" (Luca 22.62).

În misiunea prezentată în evanghelia după Ioan capitolul 21 regăsim pe Petru în starea în care rugăciunea şi privirea lui Isus l-au aşezat. Că credinţa lui nu s-a pierdut, este mărturisit în mod plăcut prin aceea că el, de îndată ce îşi dă seama că străinul care sta pe ţărm este Domnul, se aruncă în apă, ca să-L întâmpine; şi el face aceasta nu ca unul care se căieşte, nu ca unul, care nu a vărsat deja lacrimi, ci ca unul care putea să apară cu toată îndrăzneala inimii înaintea lui Isus. Şi în acest caracter îl primeşte Domnul său binevoitor şi ei mănâncă împreună pe ţărmul mării. Rugăciunea şi privirea şi-au făcut deja efectul în inima ucenicului, şi ele nu trebuiau repetate. Domnul continuă simplu lucrarea începută, ca s-o ducă la îndeplinire; şi acum, după rugăciune şi privire urmează cuvântul. Convingerii de păcat şi lacrimilor le urmează reabilitarea. Petru este aşezat în starea de a întări pe fraţii săi, aşa cum Domnul său i-a spus cândva, şi el este totodată făcut capabil să glorifice pe

Dumnezeu prin moartea sa, un privilegiu, pe care el îl pierduse prin necredinţa şi lepădarea sa.

Acesta era cuvântul restaurator, care a urmat rugăciunii, care a făcut ca credinţa lui să nu se piardă şi care a urmat privirii, care a frânt inima lui. Aşa cum citim în Ioan 13, Domnul a învăţat pe ucenicul Lui preaiubit, că cine are tot trupul spălat nu are nevoie decât să-i fie spălate picioarele, căci este cu totul curat. Şi în felul acesta acţionează Domnul aici cu Petru. El nu-l lasă să facă încă o dată experienţa din Luca 5, unde pescuirea minunată îl umple de uimire şi unde el s-a recunoscut ca păcătos; ci Domnul spală picioarele murdărite ale lui Petru. El îl reabilitează şi îl readuce pe locul care i se cuvine (vezi Ioan 21.15,17 „(21:15) Deci, după ce au mâncat, Isus ·i-a spus lui Simon Petru: „Simone, al lui Iona, Mă iubeşti tu mai mult decât aceştia?“ El ·l-a spus: „Da, Doamne, Tu ştii că Te iubesc“. El ·i-a spus: „Paşte mieluşeii Mei“.“ „(21:17) El ·i-a spus a treia oară: „Simone, al lui Iona, Mă iubeşti?“ Petru s-a întristat că i-a spus a treia oară: „Mă iubeşti?“ şi I-a spus: „Doamne, Tu ştii toate: Tu cunoşti că Te iubesc“. Isus ·i-a spus: „Paşte oile Mele!“). Ce Învăţător şi Domn desăvârşit este Isus al nostru! Şi „El este Acelaşi ieri şi azi şi în veşnicie”, Acelaşi în dragostea Sa plină de har, care se revarsă, care continuă lucrarea începută, prin aceea că El ca Domnul înviat reia lucrarea neterminată, ca urmare a despărţirii de ucenicii Săi, exact în punctul unde El a întrerupt-o, şi astfel în har desăvârşit şi înţelepciune desăvârşită uneşte lucrarea din trecut cu cea din prezent.

Puţin mai departe vedem cum Domnul împlineşte făgăduinţele Sale. Mă gândesc la acea făgăduinţă deosebită, dată după învierea Sa, pe care El a numit-o „făgăduinţa Tatălui” şi „puterea din înălţime” (Luca 24) şi care şi-a găsit împlinirea abia după ce El S-a înălţat la cer şi acolo a fost glorificat (Faptele apostolilor 2). Cu siguranţă aceasta este numai continuarea istoriei şi mărturiei despre credincioşia lui Isus. Viaţa Sa înainte de cruce, relaţiile Sale cu ucenicii după învierea Sa şi acum a aceea ce El a făcut începând cu înălţarea Sa la cer – toate aceste lucruri sunt dovezi clare ale faptului că la El nu este nici o schimbare şi nici o umbră de mutare.

Nu vreau să ocolesc în tăcere o altă dovadă despre acest fapt, pe care o găsim în acelaşi capitol al evangheliei după Luca. Domnul înviat conduce El Însuşi chiar şi pe ucenicii Săi înapoi acolo la

punctul unde El a întrerupt ultimele Sale învăţături: „Iată ce vă spuneam când eram cu voi, că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Proroci şi în Psalmi.” El le aminteşte astfel, ce El le-a spus deja odinioară, şi anume că Scriptura este mărturia mare a gândurilor lui Dumnezeu, şi că tot ce este scris în ea trebuie să se împlinească. Şi ce face Domnul apoi? El continuă în mod simplu, natural, învăţătura cu privire la suferinţele Sale, pe care El a început-o: „Atunci le-a deschis mintea ca să înţeleagă Scriptura”. Puterea Sa se uneşte acum cu învăţăturile Sale date mai înainte; şi El termină în ai Săi, ceea ce El le-a spus deja. Spre mângâierea noastră vreau să mai adaug, că Domnul niciodată nu a amintit ucenicilor Săi, că ei toţi L-au părăsit în ceasul încercării Sale.

Într-un anumit sens felul şi natura de a proceda a lui Isus cu ucenicii Săi în timpul celor patruzeci de zile au rămas neschimbate. El îi cunoaşte pe nume, ca şi odinioară; El Se revelează lor în acelaşi fel; ca şi mai înainte de învierea Sa, la masă El ia locul stăpânului casei, cu toate că El este invitat ca Oaspete (compară cu Ioan 2, Luca 24); şi pătrunşi de sentimentul importanţei momentului, ucenici Săi privesc prezenţa Sa în acelaşi fel cum o făceau odinioară. La fântâna din Sihar (Ioan 4) ei s-au temut să-L deranjeze, şi tăcând s-au aşezat deoparte. Tot aşa se comportă ei, când după pescuire vin la El (Ioan 21), tăcând, căci după caracterul momentului ei considerau că, oricât de mult inimile lor erau umplute cu uimire şi bucurie, nu era momentul să spună multe cuvinte.

Ce legături gingaşe şi totuşi puternice sunt de aceea între El, Cel care L-am cunoscut în împrejurările obişnuite ale vieţii omeneşti, şi El, Cel pe care toată veşnicia Îl vom cunoaşte! Isus S-a coborât mai întâi în împrejurările noastre, ca apoi să ne introducă în împrejurările Lui. Dar în împrejurările noastre este faptul că noi L-am cunoscut, da, L-am cunoscut pentru totdeauna. Acesta este un adevăr a cărui scumpătate ne este confirmată prin experienţele lui Petru. Eu am privit deja scena respectivă sub un alt punct de vedere, dar doresc să mai rămân pentru a doua oară un moment la ea.

La acea pescuire minunată, care a avut loc înainte de înviere (Luca 5), Petru a fost convins de păcat. Petru, pescarul, a devenit în ochii

lui proprii Petru păcătosul. „Doamne, pleacă de la Mine”, a spus el Domnului, „căci sunt un om păcătos” (Luca 5.8). Pescuirea deosebit de mare, care a oferit dovada, că Străinul care s-a urcat în corabia sa era Domnul măriı şi al plinătăţii ei, a condus pe ucenic în duhul în prezenţa lui Dumnezeu, şi aici a învăţat să se cunoască pe sine însuşi. Noi putem realmente numai aici să învăţăm această lecţie. Însă în clipa aceea Domnul i-a strigat, ca venit din slavă, cuvântul de mângâiere: „Nu te teme!” Şi Petru s-a liniştit. Slava sau prezenţa lui Dumnezeu, care l-a convins de starea sa de păcătoşenie, a devenit acum un loc de odihnă pentru el; şi Petru a mers după Domnul cu toată liniştea inimii.

În mod corespunzător şi la a doua pescuire (Ioan 21), după învierea Domnului, el savurează aceeaşi îndrăzneală; el trebuia numai să exercite practic învăţătura primită odinioară. Şi el face aceasta. El face experienţa, că prezenţa Domnului slavei este un loc de odihnă pentru el. El experimentează şi ne mărturiseşte, că ceea ce el a învăţat cu privire la Isus, a învăţat pentru totdeauna. La început nu a recunoscut pe Străinul care stătea pe ţărm; însă de îndată ce Ioan i-a spus, că este Domnul, acel Străin nu mai era un necunoscut pentru Petru; nu, el s-a grăbit să ajungă cât mai repede şi cât mai aproape de El. Ferice de inima care înţelege aceste lucruri! Dacă este o bucurie să şti că Isus este totdeauna acelaşi, atât în lumea noastră cât şi în lumea Sa, atât în mijlocul împrejurărilor de pe pământ cât şi în slava Sa, cu cât mai mare bucurie este atunci, să vedem pe cineva dintre noi, ca pe Petru odinioară, care în sufletul său savurează fericirea care se revarsă dintr-o astfel de realitate!

Da, Isus este realmente totdeauna acelaşi, credincios şi adevărat! Tot ce El a făgăduit ucenicilor Săi înainte de cruce, a împlinit după învierea Sa. Tot, ce El a fost mai înainte în mijlocul lor, El a rămas şi după aceea.

Tradus de la: Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus (14)

Preluat din *The Moral Glory of the Lord Jesus Christ*

Traducere: Ion Simionescu

Cum ştia El să răspundă

Versete călăuzitoare: Matei 15 şi Luca 2

Un cuvânt al Scripturii spune: „Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreasă cu sare, ca să ştiţi cum trebuie să răspundeţi fiecăruia” (Coloseni 4.6). Cuvintele noastre ar trebui realmente să fie „totdeauna cu har”, aşa ca ele să fie de folos altora şi „să dea har celor ce le aud” (Efeseni 4.29). Fără îndoială deseori cuvintele noastre îmbracă caracterul de mustrare sau de corectare, uneori chiar pe un ton decisiv şi sever sau sunt rostite chiar cu râvnă şi cu mânie sfântă; şi astfel ele devin, aşa cum spune Scriptura, „drese cu sare”. Şi dacă ele posedă aceste însuşiri frumoase, adică ele sunt „în har” şi totuşi „drese cu sare”, ele vor mărturisi despre faptul că noi ştim „cum să răspundem fiecăruia”.

Între toate trăsăturile desăvârşirii morale a Domnului Isus, acestea ies în mod deosebit în evidenţă; că El ştia să întâmpine pe fiecare cu cuvinte care totdeauna erau folositoare pentru suflet – fie că omul le asculta ori îşi închidea urechea faţă de ele –, desigur prin cuvinte care uneori erau drese cu sare, alteori chiar cu multă sare.*Aşa de exemplu, când răspundea la întrebările care I se puneau, scopul Lui era nu atât de mult să dea o replică suficientă ci mai mult să atingă conştiinţa celui care punea întrebări şi să lucreze la starea lui.*

În tăcerea Lui şi în refuzul de a da vreun răspuns, atunci când la sfârşitul drumului Său pe pământ a stat înaintea iudeilor sau păgânilor, înaintea marelui preot sau a lui Irod şi Pilat, comportarea Lui se arată tot aşa de cuviincioasă ca şi atunci când El vorbea sau răspundea la întrebările care I se puneau. În felul acesta El a depus mărturie înaintea lui Dumnezeu, că între fiii oamenilor era cel puţin Unul, care a înţeles că este un timp când să se tacă şi un timp când să se vorbească.

Se observă de asemenea o mare diferenţă a tonului şi a felului de a vorbi al Domnului în situaţiile foarte diferite ale vieţii Sale; şi această diversitate, fie că ea era nevăzută sau ieşea în evidenţă, constituie o parte a parfumului care s-a urcat tot timpul spre Dumnezeu. Deseori cuvântul lui Isus era blând şi plăcut, deseori era hotărât şi sever; uneori El vorbea dând învăţătură, alteori mustra cu toată asprimea; şi uneori învăţarea liniştită a făcut deodată loc tonului zdrobitor al condamnării. Căci El a privit şi cântărit totdeauna lucrurile după însemnătatea lor morală.

Capitolul 15 din evanghelia după Matei m-a mişcat în mod foarte deosebit, prin aceea că el lasă să se vadă această desăvârşire sub diferite forme frumoase şi admirabile. Domnul Se vede acolo provocat să răspundă la rând

- fariseilor,
- mulţimii poporului,
- sărmanei şi întristatei femei canaanence şi
- ucenicilor Săi, fie conform neştiinţei lor sau egoismului lor.

Şi cu această ocazie noi putem vedea felul diferit în care El

- mustră
- sau dovedeşte vinovăţia,
- învaţă liniştit şi răbdător
- sau cu înţelepciune şi har caută să educe un suflet slab.

Şi această diversitate este totdeauna potrivită pentru locul şi ocazia care-L cheamă să activeze.

Aceeaşi frumuseţe şi aceeaşi comportare cuviincioasă găsim şi în Luca 2, unde El nici nu dă învăţătură şi nici nu primeşte învăţătură, ci El numai ascultă şi întreabă. *Nu s-ar fi cuvenit pentru El să dea învăţătură,* căci El era un Copil în mijlocul bătrânilor. *Să Se lase învăţat, nu ar fi fost în deplină concordanţă cu lumina curată şi minunată,* pe care El, aşa cum El ştia, o purta în Sine Însuşi. Căci cu adevărat se poate spune despre El, că era „mai învăţat decât toţi învăţătorii Săi şi că avea mai multă pricepere decât bătrânii” (Psalmul 119.99,100). Nu vorbesc aici despre ce era El ca

Dumnezeu, ci despre ce era ca Om, „umplut cu înţelepciune”, aşa cum se spune în capitolul acela despre El. El a ştiut să Se folosească de această plinătate a înţelepciunii potrivit cu desăvârşirea harului. De aceea evanghelistul Îl prezintă ochilor noştri în mijlocul învăţătorilor în Templu, *nici dând învăţătură şi nici primind învăţătură,* ci el spune simplu, că El îi asculta şi îi întreba. „Pruncul creştea şi Se întărea; era plin de înţelepciune, şi harul lui Dumnezeu era peste El.” Aşa vorbeşte Scriptura despre tinereţea Sa; şi când El ca Om are a face cu oamenii în lume, atunci cuvântul Său este „totdeauna cu har, dres cu sare”, aşa cum este cuvântul unui om care ştie cum să răspundă fiecăruia în parte. Ce slavă şi desăvârşire, şi anume în concordanţă deplină cu diferitele perioade ale tinereţii şi ale omului matur!

Tradus de la: Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus (15)

Preluat din *The Moral Glory of the Lord Jesus Christ*

Traducere: Ion Simionescu

Cum S-a purtat cu cei cu credinţa mică şi cu defectele oamenilor

Versete călăuzitoare: Isaia 7.10-16; Luca 11.5,13 „(11:5) Şi le-a zis: „Cine dintre voi, având un prieten, va merge la el la miezul nopţii şi îi va spune: «Prietene, împrumută-mi trei pâini,“ „(11:13) Deci, dacă voi, fiind răi, ştiţi să daţi daruri bune copiilor voştri, cu cât mai mult Tatăl cel din cer va da Duh Sfânt celor care-L cer de la El?““

Domnul Isus nu a respins niciodată credinţa slabă, dar pe de altă parte a întâmpinat cu bucurie cea mai îndrăzneaţă credinţă şi a răspuns cererilor ei. Credinţa tare, care direct şi fără să se scuze s-a apropiat plină de încredere de El, a găsit totdeauna o primire bună din partea Lui, în timp ce sufletul timid, care a îndrăznit să se apropie de El numai cu teamă şi ruşinos, a fost încurajat şi binecuvântat. Cuvântul, care a ieşit de pe buzele Domnului, a eliberat imediat pe leprosul sărman de ceea ce apăsa pe inima lui ca un nor negru. „Doamne!”, spune el, „dacă vrei poţi să mă cureţi.” – „Da, vreau, fii curăţit!”, răspunde Isus. Însă scurt după aceea, aceleaşi buze exprimă ce umplea inima lui Isus faţă de credinţa neîndoielnică, plină de încredere a căpitanului păgân. Ceva asemănător găsim şi atunci când credinţa serioasă, îndrăzneaţă a unei familii din Israel desface acoperişul casei în care Se afla Domnul, ca să coboare la picioarele lui pe bolnavul lor.

Când o credinţă slabă s-a îndreptat spre Domnul, El a dat binecuvântarea pe care o căuta credinţa slabă; dar El a mustrat pe oamenii care au venit în această stare înaintea Lui. Drept urmare chiar şi o astfel de mustrare este totdeauna plină de încurajare pentru noi; căci El pare să ne întrebe: „De ce nu te foloseşti de Mine mai mult, mai liber şi mai fericit?” Dacă vom preţui pe Dătător tot atât cât preţuim darul, inima lui Hristos tot atât de mult cât mâna Sa, atunci pedepsirea credinţei slabe va fi tot aşa de preţioasă ca şi răspunsul pe care ea îl cere. Şi dacă credinţa slabă este mustrată în

felul acesta de El, cât de bine venită trebuie să fie pentru Domnul o credinţă tare!

De aceea putem înţelege într-o oarecare măsură ce privelişte plăcută trebuie să fi fost pentru ochiul Domnului, când în cazul amintit mai înainte cei patru purtători ai slăbănogului au desfăcut acoperişul, ca să vină în apropierea Sa. Da, trebuie să fi fost o scenă minunată pentru Mântuitorul nostru preamărit şi divin. Felul acesta de a proceda a forţat intrarea în inima Lui cum a forţat intrarea în casa din Capernaum. Cu adevărat, vedem în Persoana Domnului nostru înălţimi ale slavei şi adâncimi ale smereniei; şi noi avem nevoie de ambele. Acela, care odinioară a stat la fântâna din Sihar, este Acelaşi care acum a luat loc în cerul cel mai înalt. „Cel ce S-a pogorât, este acelaşi cu Cel ce S-a suit mai presus de toate cerurile." Înălţarea şi smerirea sunt ale Lui. El are un loc la dreapta lui Dumnezeu, şi cu toate acestea Se coboară, ca să spele picioarele sfinţilor Săi de pe pământ. Ce legătură! El nu pierde nimic din demnitatea şi mărimea Sa, chiar şi atunci când El în harul Său nemărginit se aseamănă cu sărăcia noastră; Lui nu-I lipseşte nimic care nouă ar putea să ne fie de ajutor, şi totuşi El este minunat, fără pată şi desăvârşit în Sine Însuşi.

Egoismul este înfrânt prin insistenţa permanentă, neruşinată; aşa cum citim: „Vă spun: chiar dacă nu s-ar scula să i le dea, pentru că-i este prieten, totuşi, măcar pentru stăruinţa lui supărătoare, tot se va scula şi-i va da tot ce-i trebuie" (Luca 11.8). Deci aşa stau lucrurile cu omul sau cu egoismul; dar altfel este cu Dumnezeu sau cu dragostea; căci Dumnezeu în Isaia 7.10-16 este opusul omului din Luca 11.5-13.

> **Isaia 7.10-16:** Domnul a vorbit din nou lui Ahaz, şi i-a zis: „Cere un semn de la Domnul, Dumnezeul tău; cere-l, fie în locurile de jos, fie în locurile de sus." Ahaz a răspuns: „Nu vreau să cer nimic, ca să nu ispitesc pe Domnul." Isaia a zis atunci: „Ascultaţi totuşi, casa lui David! Nu vă ajunge oare să obosiţi răbdarea oamenilor, de mai obosiţi şi pe a Dumnezeului meu? De aceea, Domnul Însuşi vă va da un semn: Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naşte un Fiu, şi-i va pune Numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi). El va

mânca smântână şi miere, până va şti să lepede răul şi să aleagă binele. Dar înainte ca să ştie copilul să lepede răul, şi să aleagă binele, ţara de ai cărei doi împăraţi te temi tu, va fi pustiită.

Luca 11.5-13: Apoi le-a mai zis: „Dacă unul dintre voi are un prieten, şi se duce la el la miezul nopţii, şi-i zice: Prietene, împrumută-mi trei pâini, căci a venit la mine de pe drum un prieten al meu, şi n-am ce-i pune înainte;" şi dacă dinlăuntrul casei lui, prietenul acesta îi răspunde: „Nu mă turbura; acum uşa este încuiată, copiii mei sunt cu mine în pat, nu pot să mă scol să-ţi dau pâini", – vă spun: chiar dacă nu s-ar scula să i le dea, pentru că-i este prieten, totuşi, măcar pentru stăruinţa lui supărătoare, tot se va scula şi-i va da tot ce-i trebuie. De aceea şi Eu vă spun: Cereţi şi vi se va da: căutaţi, şi veţi găsi; bateţi şi vi se va deschide. Fiindcă oricine cere, capătă:cine caută, găseşte; şi celui ce bate, i se deschide. Cine este tatăl acela dintre voi, care, dacă îi cere fiul său pâine, să-i dea o piatră? Ori, dacă cere un peşte, să-i dea un şarpe în loc de peşte? Sau, dacă cere un ou, să-i dea o scorpie? Deci, dacă voi, care sunteţi răi, ştiţi să daţi daruri bune copiilor voştri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer.

Necredinţa, care nu vrea să se adreseze lui Dumnezeu şi refuză să ceară o binecuvântare de la El, este cea care oboseşte pe Dumnezeu; nu însă insistenţa şi stăruinţa „neruşinată", ci, dacă am voie să spun aşa, tocmai când ele lipsesc. Şi această slavă şi măreţie divină, care le găsim la Domnul casei lui David, strălucesc la Domnul Isus din nou, şi aceasta în felurile diferite în care El întâmpină pe cei slabi şi pe cei tari în credinţă. Toate dau mărturie despre desăvârşirea Sa. Dar cât de puţin putem noi înţelege din toată această slavă!

Ştim în câte feluri diferite cei ce călătoresc împreună cu noi ne pun la probă şi ne duc în ispită, şi fără îndoială şi noi facem la fel faţă de ei. Noi vedem sau credem că vedem la ei ceva greşit, şi ne vine greu să păstrăm mai departe legătura cu ei. Şi totuşi în toate acestea deseori vina este numai a noastră, prin aceea că ce nu este

pe gustul nostru sau în concordanţă cu părerea noastră îl privim ca fiind demn de condamnat.

Dar Domnul niciodată nu S-a putut înşela în felul acesta; şi totuşi El niciodată nu S-a lăsat „biruit de rău”, ci „a biruit răul cu binele”, adică răul din om cu binele care era în El. Deşertăciunea, toanele rele, indiferenţa faţă de toate, dragostea de sine, neştiinţa în ciuda tuturor eforturilor făcute de El să-i înveţe – toate acestea le-a îndurat Isus permanent din partea celor din jur. Viaţa Lui era într-un anumit sens o zi „a răzvrătirii”, aşa cum au fost cei patruzeci de ani în pustie. Ca să zicem aşa, Israel a ispitit din nou pe Domnul şi din nou a aflat cine era El. Este realmente un gând plăcut: Ei au provocat pe Domnul, dar prin aceasta ei pus în lumină cine era El. El a suferit, dar El a suportat cu răbdare, şi El nu a renunţat niciodată le ei. El a atenţionat şi a dat învăţătură. El i-a mustrat şi i-a condamnat, dar niciodată nu S-a întors de la ei. Dimpotrivă, la sfârşitul călătoriei lor comune El a fost mai aproape de ei ca oricând.

Cât de desăvârşite şi potrivite sunt toate acestea şi cât de încurajatoare pentru noi! Eforturile Domnului de a atinge conştiinţa noastră nu fac niciodată inima Lui rece. Noi nu pierdem nimic, dacă El ne mustră. Şi El, Cel care nu-Şi întoarce inima de la noi, când Se ocupă cu conştiinţa noastră, este gata să reabiliteze sufletele noastre, pentru ca conştiinţa, dacă am voie să mă exprim aşa, curând să fie în stare să absolve şcoala Lui şi inima să regăsească libertatea fericită în prezenţa Sa.

Tradus de la: Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus (16)

Preluat din *The Moral Glory of the Lord Jesus Christ*

Traducere: Ion Simionescu

Cum El niciodată nu a uitat revendicările lui Dumnezeu

Versete călăuzitoare: Marcu 2; Matei 15; Luca 19; Marcu 10

Slujire fără să aştepţi iubire împărtăşită

Domnul Isus a dat fără încetare, dar rareori a găsit recunoştinţă la cei care au primit. El a dăruit din belşug, dar a avut puţin parte de părtăşie. Aceasta duce numai la mărirea şi glorificarea bunătăţii Sale. Aici practic nu era nimic care să-L poată determina să arate bunătatea Sa; şi cu toate acestea El a dăruit mereu. El era ca Tatăl, care este în ceruri, despre care El Însuşi a spus: „El face să răsară soarele Său peste cei răi şi peste cei buni şi trimite ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi" (Matei 5.45). Aceasta ne spune,

- spre slava Sa, ce este El,
- spre ruşinarea noastră, ce suntem noi.

Fiinţa Sa: necunoscută

Isus era în acest timp nu numai la fel ca Tatăl din ceruri, imaginea lui Dumnezeu în acţiunile Sale, ci

- El era în lumea aceasta în acelaşi timp „Dumnezeul necunoscut", despre care Pavel vorbeşte (Faptele apostolilor 17.23 „(17:23) Pentru că, trecând pe aici şi privind de aproape lucrurile la care vă închinaţi voi, am găsit şi un altar pe care este înscris: «Unui dumnezeu necunoscut!» Pe Acela deci, pe care voi, necunoscându-L, Îl onoraţi, pe El vi-L vestesc eu.");
- întunericul nu L-a înţeles;
- lumea nu L-a cunoscut nici prin religia ei
- şi nici prin înţelepciunea ei;

- bogăţiile nespus de mari ale harului Său, curăţia Împărăţiei Sale, fundamentul şi drepturile exclusive pe care se putea baza slava, pe care El a căutat-o într-o lume ca aceasta, toate acestea au rămas o enigmă de nerezolvat pentru fiii oamenilor.

Luca 19: Intrarea în Ierusalim

Acestea arată suficient rătăcirile şi greşelile grosolane în care ei au căzut permanent. Când de exemplu mulţimea entuziasmată a onorat pe Isus ca Împărat şi în Persoana Sa Împărăţia (Luca 19), fariseii au zis: „Învăţătorule, ceartă-Ţi ucenicii!" Ei nu puteau suporta gândul că scaunul de domnie trebuia să aparţină unui Om cum era El. După părerea lor era o aroganţă din partea Lui, a lui Isus din Nazaret, să permită ca strigătele de bucurie regale să-L înconjoare. Ei nu au recunoscut taina mărimii adevărate în această lume decăzută, falsă. Ei nu au înţeles taina „Lăstarului din pământ uscat" şi duhul lor nu au putut nici să deosebească „braţul Domnului" (Isaia 53). Numai acolo unde Duhul Domnului călăuzeşte inimile se fac descoperiri referitoare la Isus – descoperiri care sunt tot aşa de preţioase pe cât sunt de diferite în mărimea lor.

Marcu 1 şi 2: leprosul, paraliticul şi Levi

În evanghelia după Marcu capitolul 1 se face uz din multe părţi de lucrarea harului şi puterii Domnului. Bolnavi de tot felul vin la El. Mulţimea Îl ascultă şi recunoaşte autoritatea cu care El vorbea. Un lepros aduce boala lui înaintea Sa şi prin aceasta recunoaşte în El pe Dumnezeul lui Israel. În momentul acela era prezentă o oarecare cunoaştere diferită ca mărime despre Isus, fie cu privire la cine era El sau cu privire la ce poseda El.

Dar în capitolul doi al aceleiaşi evanghelii întâlnim o cunoaştere despre El, care s-a făcut cunoscut într-un fel mult mai viu şi mai potrivit, precum şi exemple de credinţă care a înţeles pe Isus. Bărbaţii din Capernaum, care aduc la El pe prietenul lor paralitic, înţeleg pe Domnul şi se folosesc de El. Ei înţeleg, gândesc eu, ce este El în Sine Însuşi, în caracterul Său, în obiceiurile Sale şi în

sentimentele sufletului Său. Deja felul în care ei au căutat să se apropie de El, ne arată aceasta. Ei nu vin îndoielnici sau timizi şi fricoşi, ei fac mai degrabă ca Iacov, când a spus: „Nu Te voi lăsa până nu mă vei binecuvânta! (Geneza 32) Să te apropii în felul acesta de El este plăcut Domnului şi corespunde felului în care El vede cu plăcere dragostea din noi care lucrează în felul acesta. Ei nu cer permisiunea, nu deranjează, ci fără multă vorbă desfac acoperişul casei, ca să vină la El. Toate acestea ne arată că ei cunoşteau pe Domnul şi se foloseau de El. Ei ştiau că era bucuria Lui, când cei în suferinţă se încredeau în harul Său şi fără rezerve se foloseau de puterea Lui. Levi procedează la fel câteva clipe mai târziu. El pregăteşte o masă pentru oaspeţi şi lasă să se aducă vameşi şi păcătoşi în apropierea lui Isus. Şi din aceasta rezultă că Levi cunoştea pe Oaspetele lui. El ştia pe cine a invitat, aşa cum Pavel ştia „în cine a crezut" (2 Timotei 1.12).

Marcu 10: Bartimeu

Această cunoaştere a Domnului este cu adevărat binecuvântată; ea este dumnezeiască. Carnea şi sângele nu o pot da. Fraţii lui Isus nu o posedau; căci pe când Domnul Se ostenea în lucrarea Sa, ei au zis: „Şi-a ieşit din minţi!" (Marcu 3.21). Dar cu privire la Isus credinţa face descoperiri mari şi acţionează corespunzător. S-ar putea uneori să pară că ea a depăşit limitele şi ne-a făcut să depăşim măsura care se cuvine; dar potrivit cu sentinţa lui Dumnezeu nu este aşa. Mulţimea a poruncit orbului Bartimeu să tacă; dar el a refuzat, deoarece El cunoştea pe Isus (Marcu 10), aşa cum L-a cunoscut şi Levi.

Nevoile oamenilor şi drepturile care se cuvin lui Dumnezeu

Plinătatea celor pe care le face Domnul, depăşeşte capacitatea noastră de înţelegere; şi totuşi tocmai în această plinătate constă slava a ceea ce face El. Mântuitorul ne întâmpină în toate nevoile noastre; dar în acelaşi timp El aduce pe Dumnezeu în aceste situaţii. Isus a vindecat bolnavii, dar El a predicat şi Împărăţia. Însă aceasta nu a fost pe placul omului, oricât de ciudat ar părea aceasta, căci de

altfel el ştie să preţuiască bine ce este în avantajul lui. Omul cunoaşte bucuria sănătăţii redobândite. Dar vrăjmăşia inimii carnale împotriva lui Dumnezeu merge aşa de departe, că de îndată ce binecuvântarea este în legătură cu prezenţa lui Dumnezeu, ea nu mai este binevenită. Dar deoarece ţelul lui Hristos este atât glorificarea lui Dumnezeu cât şi salvarea păcătosului, binecuvântarea din partea Lui poate fi văzută numai în această legătură. Dumnezeu a fost dezonorat în lumea aceasta, şi omul s-a stricat în ea. Domnul, deci, Cel care vindecă ruptura, face o lucrare desăvârşită, prin aceea că pe de o parte păstrează nelezat Numele şi adevărul lui Dumnezeu, vesteşte Împărăţia Sa şi drepturile ei şi revelează slava Sa şi pe de altă parte prin aceea că El salvează pe păcătosul pierdut, mort şi îl aduce la viaţă.

Matei 15: femeia canaaneacă

Dar, aşa cum am spus, aceasta nu place omului. Într-adevăr, el vrea să fie ajutat, dar nu vrea să ştie nimic de slava lui Dumnezeu. Aşa este omul. Dar ce scenă frumoasă când inima unui păcătos sărman prin credinţă gândeşte altfel şi el se poate bucura cu adevărat de slavă! Femeia canaaneacă ne oferă un exemplu în privinţa aceasta. Slava lucrării lui Hristos a mişcat viu şi puternic sufletul ei. Totuşi Domnul, cu toată tristeţea femeii sărmane, respectă principiile lui Dumnezeu şi o respinge cu cuvintele: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel”, şi: „Nu este bine să iei pâinea copiilor şi s-o arunci la căţei” (Matei 15.24-26). Însă femeia se supune acestei sentinţe. Ea recunoaşte pe Domnul ca Administrator al adevărului lui Dumnezeu şi nici o clipă nu consideră că El, pentru ajutorarea ei, va tăgădui ceea ce I s-a încredinţat, adevărul şi principiile lui Dumnezeu. Ea vrea ca Dumnezeu să fie glorificat conform planurilor Sale proprii şi ca Isus să continue să fie Martorul credincios al acestor planuri şi Slujitorul bunei plăceri a lui Dumnezeu, indiferent de felul cum se va rezolva problema ei. „Da, Doamne!”, spune ea şi confirmă deci tot ce a spus Domnul, adaugă însă în deplină concordanţă cu cuvintele Domnului: „dar şi căţeii mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor”. Cât de plăcut sunt toate acestea! Era roada luminii lui Dumnezeu în suflet.

Mama lui Isus în Luca 2 este mai prejos decât această femeie

păgână. Maria nu ştia că El „trebuia să fie în cele ale Tatălui Său”, în timp ce femeia canaaneacă a cunoscut că nimic altceva decât aceasta putea să constituie preocuparea Sa. Ea dorea glorificarea căilor lui Dumnezeu prin mâna credincioasă a lui Hristos, chiar dă ea în nevoia ei va fi pusă la o parte prin aceasta. Aceasta însemna să cunoască pe Hristos şi să-L primească în plinătatea lucrării Sale ca pe Acela care într-o lume decăzută Şi-a ocupat locul atât pentru Dumnezeu cât şi pentru păcătosul nedemn, stricat prin sine însuşi.

Tradus de la: Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus (17)

Preluat din *The Moral Glory of the Lord Jesus Christ*

Traducere: Ion Simionescu

În comportarea Sa faţă de satan

Versete călăuzitoare: Matei 4.1; 12.29 „(4:1) Atunci Isus a fost dus de Duhul în pustiu, ca să fie ispitit de diavolul.“ „(12:29) Sau cum poate cineva să intre în casa celui tare şi să-i jefuiască bunurile, dacă nu va lega întâi pe cel tare? Şi atunci îi va jefui casa.“; Efeseni 5.11 „(5:11) şi nu aveţi comuniune cu lucrările neroditoare ale întunericului, ci, mai degrabă, dezaprobaţi-le,“

> **Matei 4.1:** Atunci Isus a fost dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit de diavolul.
>
> **Matei 12.29:** Sau, cum poate cineva să intre în casa celui tare, şi să-i jefuiască gospodăria, dacă n-a legat mai întâi pe cel tare?

Vrem acum să ne ocupăm cu slujba Domnului în legătura Sa cu satan. În primul rând Isus îl întâmpină, şi anume la timpul potrivit, în momentul când El Şi-a început lucrarea publică, ca ispititor. Satan a încercat în pustie să prăbuşească pe Domnul în aceeaşi stricăciune morală în care el prin şiretenia lui l-a prăbuşit pe Adam şi natura umană în totalitatea ei. Biruinţa asupra ispititorului constituia pregătirea dreaptă, necesară pentru toate lucrările şi acţiunile Domnului. De aceea citim şi, că era Duhul, Cel care L-a dus să întâmpine pe ispititor: „Atunci Isus a fost dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit de diavolul.” (Matei 4.1) Înainte ca Fiul Omului să poată intra în casa celui tare şi să-i jefuiască gospodăria, El a trebuit să lege pe cel tare (Matei 12.29 „(12:29) Sau cum poate cineva să intre în casa celui tare şi să-i jefuiască bunurile, dacă nu va lega întâi pe cel tare? Şi atunci îi va jefui casa.“). Înainte ca Isus să poată osândi „lucrările neroditoare ale întunericului” (Efeseni 5.11), El a trebuit să arate că El nu are nici o părtăşie cu ele. Înainte ca El să poată intra în împărăţia vrăjmaşului, ca să-i distrugă lucrările, El a trebuit să-l înfrunte şi să-l ţină departe de Sine.

Isus l-a adus la tăcere pe satan. El l-a legat. Satan a trebuit să se

retragă ca ispititor total biruit. El nu a putut să aducă nimic din el însuşi în Isus. Dimpotrivă, el a trebuit să recunoască că tot ce a fost găsit în Isus, era din Dumnezeu. Hristos a ţinut departe de Sine tot ce Adam într-o ispitire asemănătoare a lăsat să intre în el; şi după ce El în felul acesta S-a dovedit curat şi a trecut cu succes proba, acum El posedă un drept moral desăvârşit, ca să pedepsească tot ce nu este curat. „Piele pentru piele!" (Iov 2.4) ar putea să spună satan, acuzatorul, cu privire la un alt om – Iov – şi prin astfel de cuvinte şi altele asemănătoare poate acuza natura stricată a omului decăzut. Dar ca acuzator al lui Isus el nu poate face nimic înaintea tronului lui Dumnezeu; el a fost redus total la tăcere. Prin aceasta începe relaţia dintre Isus şi satan.

Pasul următor este, că Domnul intră în casa celui tare şi îi jefuieşte gospodăria. Lumea este această casă, şi aici vedem pe Domnul în slujba Sa cum înlătură multiplele şi adânc lăsate urme ale puterii vrăjmaşului. Toţi surzii şi orbii, care au fost vindecaţi, toţi leproşii, care au fost curăţiţi, toate lucrările lui Isus de refacere şi vindecare, de orice natură ar fi ele, sunt mărturii despre jefuirea lui satan în propria lui casă. După ce El a legat pe satan, Isus îi jefuieşte bunurile.

Urmează apoi pasul al treilea. Satan avea „puterea morţii". Şi în final Isus Se predă lui, ca aceluia care are această putere (Evrei 2.14 „(2:14) Deci, deoarece copiii sunt părtaşi sângelui şi cărnii, şi El, în acelaşi fel, a luat parte la ele, ca prin moarte să-l desfiinţeze pe cel care are puterea morţii, adică pe diavolul,"). Golgota era ceasul „puterii întunericului" (Luca 22.53). Acolo satan s-a folosit de toate mijloacele lui de ajutor şi a pus în acţiune toată şiretenia sa; dar el a fost biruit: Captivul său aparent a devenit biruitorul lui. Tocmai prin moarte Isus a nimicit pe cel care avea puterea morţii. Prin jertfirea Sa de Sine, El a îndepărtat păcatul; capul şarpelui a fost zdrobit, şi astfel, aşa cum a spus cineva, „nu Omul, ci moartea a devenit fără putere".

În felul acesta deci Isus, Fiul lui Dumnezeu, a aruncat la pământ pe diavolul, după ce mai înainte El l-a legat şi apoi i-a jefuit gospodăria.

Însă şi o altă slavă morală se vede strălucind în slujba lui Hristos, cu privire la relaţia Sa cu satan. Hristos niciodată nu permite lui satan

să dea mărturie despre El. Mărturia poate fi adevărată şi, aşa cum spunem noi, exprimată prin cele mai linguşitoare expresii, ca de exemplu: „Te ştiu cine eşti: Eşti sfântul lui Dumnezeu!" (Marcu 1.24). Dar cu toate acestea Isus îi porunceşte să tacă. Slujba Domnului era pe cât de curată pe atât de plină de har. În nici un fel El nu a luat în slujba Sa ajutor de la acela pentru care venise să-l nimicească. Atât în fiinţa Sa cât şi în slujba Sa El nu putea avea părtăşie cu întunericul. La El scopul nu putea sfinţi mijloacele; şi astfel diavolul, ca răspuns la mărturia sa, a fost pedepsit şi adus la tăcere.

În măsura în care evangheliile vorbesc despre slujba Domnului cu privire la relaţia Sa cu satan, ele Îl prezintă ca Acela care doboară pe satan la pământ, îl leagă şi îi jefuieşte gospodăria. Cartea Apocalipsa ne arată şi alte comportări ale lui Isus faţă de acelaşi împotrivitor. Acolo vedem cum „satan va fi aruncat pe pământ" (Apocalipsa 12.9) şi cum Isus, când va fi venit timpul, îl aruncă „legat în adânc" şi în cele din urmă în „iazul de foc şi de pucioasă" (Apocalipsa 20.10). Prin aceasta noi putem urmări biruinţa Domnului Isus asupra lui satan începând din pustie, locul ispitirii, şi până la iazul de foc.

Tradus de la: Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus (18)

Preluat din *The Moral Glory of the Lord Jesus Christ*

Traducere: Ion Simionescu

Cum El a încercat şi mustrat pe oameni

Versete călăuzitoare: Matei 9.28; 12.30; 15.10; 16.23 „(9:28) Şi, când a intrat în casă, orbii au venit la El şi Isus ·le-a spus: „Credeţi că pot face aceasta?“ Ei ·I-au spus: „Da, Doamne“.“ „(12:30) Cine nu este cu Mine este împotriva Mea; şi cine nu adună cu Mine risipeşte.“ „(15:10) Şi, chemând la Sine mulţimea, le-a spus: „Ascultaţi şi înţelegeţi:“ „(16:23) Dar, întorcându-Se, i-a spus lui Petru: „Pleacă înapoia Mea, Satan! Tu eşti un prilej de poticnire pentru Mine, pentru că gândurile tale nu sunt la cele ale lui Dumnezeu, ci la cele ale oamenilor“.“; Luca 7.42 „(7:42) Dar, neavând ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi; deci care dintre ei îl va iubi mai mult?““

> **Matei 9.28:** După ce a intrat în casă, orbii au venit la El. Şi Isus le-a zis: ‚Credeţi că pot face lucrul acesta?’ Da, Doamne, i-au răspuns ei.
>
> **Matei 12.30:** Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea, şi cine nu strânge cu Mine, risipeşte.
>
> **Matei 15.10:** Isus a chemat mulţimea la Sine, şi a zis: ‚Ascultaţi şi înţelegeţi’.
>
> **Matei 16.23:** Dar Isus S-a întors, şi a zis lui Petru: ‚Înapoia Mea, Satano: tu eşti o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor.
>
> **Luca 7.42:** Fiindcă n-aveau cu ce plăti, i-a iertat pe amândoi. Spune-Mi dar, care din ei îl va iubi mai mult?

Gloriile morale ale slujbei lui Hristos devin deosebit de vizibile când noi privim pe Domnul Isus în legătura Lui cu omul. Fără întrerupere El înviorează şi slujeşte omului în cele mai felurite suferinţe ale lui. În acelaşi timp El îi revelează mereu în modul cel mai clar că omul

posedă o natură stricată, răzvrătită, depărtată de Dumnezeu. În afară de aceasta El îl pune la probă. Acest gând este puţin luat în considerare, de aceea este cu atât mai mult necesar să ne ocupăm mai îndeaproape cu aceasta. Când El învaţă pe oameni, Domnul îi pune totodată la probă, fie că este vorba de mulţimea poporului, ori de ucenicii Săi, o mulţime care caută ajutor sau duşmanii Săi, în funcţie de poziţia pe care ei o aveau faţă de El. În timp ce El mergea cu ucenicii Săi din loc în loc şi îi învăţa, El i-a trecut mereu prin exerciţii ale inimii şi conştiinţei.

Chiar şi pe mulţimea poporului care Îl urma, El a tratat-o în acelaşi fel. „Ascultaţi şi înţelegeţi!" (Matei 15.10), le-a strigat El, ca astfel să le verifice conştiinţa, în timp ce îi învăţa. Unora, care au venit cu bolile lor la El, le-a zis: „Credeţi că pot face lucrul acesta?" (Matei 9.28). Femeia canaaneancă este un exemplu remarcabil despre felul cum El pune la probă această clasă de persoane. În casa lui Simon, după ce El a spus întâmplarea cu omul care avea doi datornici, S-a adresat lui Simon cu întrebarea: „Care din ei îl va iubi mai mult?" (Luca 7.42). La fel El a pus la probă pe farisei, împotrivitorii Lui neobosiţi. Tocmai aceasta a dovedit deosebit de clar, că Acela cu care ei aveau a face era Hristos. Învăţăm din aceasta că El nu a pus pe toţi fariseii sub aceeaşi sentinţă, ci că El voia cu plăcere să-i conducă la pocăinţă.

În acelaşi fel procedează cu ucenicii Săi, când El trezeşte în ei judecata de sine. Noi învăţăm realmente ceva din învăţăturile Lui numai atunci când atât mintea noastră, cât şi inima şi conştiinţa noastră sunt puse la lucru. Şi acest fel în care Domnul Isus a procedat în fiecare caz în parte este cu siguranţă şi una din gloriile morale care caracteriza slujba lui Hristos.

Însă mai mult chiar. În slujba Sa faţă de om, Isus ocupă deseori poziţia unuia care mustră sau condamnă; şi aceasta aproape că nu poate fi altfel, după cum se vede actualmente între oameni; însă demn de admiraţie este felul în care El mustră. Dacă El stă înaintea fariseilor, al căror fel de gândire pământesc se ridica permanent împotriva Lui, atunci cuvintele Lui sunt severe, ca de exemplu: „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea" (Matei 12.30). Dar dacă se adresează acelora care L-au primit şi Îl iubesc, dar care, ca să

savureze părtăşia Sa deplină, au nevoie de o putere mai mare a credinţei şi de o măsură mai mare de lumină, atunci El foloseşte o cu totul altă vorbire; El spune: „Cine nu este împotriva voastră, este pentru voi” (Luca 9.50).

În evanghelia după Matei 20.20-28, unde este vorba de cei zece ucenici şi de cei doi fi ai lui Zebedei, care voiau să aibă un loc de cinste în Împărăţia Sa, El intervine de asemenea în acest caracter. Într-adevăr, El trebuia să mustre pe ucenici. Nu se putea altfel. Dar El atenuează dojana Lui cât se poate de mult, deoarece El S-a gândit la ce era bun şi frumos la ei! Ce cu totul alt loc ocupă El când ucenicii Săi revoltaţi doreau ca fraţii lor nicidecum să nu fie cruţaţi! El verifică cu răbdare toată problema şi „desparte ce este preţios de ce este fără valoare”.

Tot aşa Domnul Se adresează lui Ioan, mustrându-l, când ucenicii au interzis unuia, care nu voia să meargă împreună cu ei, să alunge demoni în Numele lui Isus. Însă în momentul acela inima lui Ioan a ajuns sub disciplinarea din partea Domnului. În lumina cuvintelor anterioare ale lui Isus (Luca 9.46-48 „(9:46) Şi a pătruns în ei un gând: cine ar fi mai mare între ei. (9:47) Şi Isus, cunoscând gândul inimii lor, a luat un copilaş şi l-a pus lângă El; (9:48) şi le-a spus: „Oricine va primi pe acest copilaş în Numele Meu, pe Mine Mă primeşte; şi oricine Mă va primi pe Mine Îl primeşte pe Cel care M-a trimis pe Mine; pentru că cine este mai mic între voi toţi acela este mare“.“), în care Domnul a mustrat înfumurarea şi grandomania lor, el a descoperit greşeala făcută şi a făcut aluzie la ea, cu toate că Domnul nu a amintit-o cu nici un cuvânt. Şi tocmai pentru că Ioan era conştient de greşeala lui şi acum a mărturisit-o sincer şi fără s-o înfrumuseţeze, Domnul i-a răspuns cu cea mai mare gingăşie (vezi Luca 9.49-50 „(9:49) Şi Ioan, răspunzând, a spus: „Stăpâne, am văzut pe cineva scoţând demoni în Numele Tău şi l-am oprit, pentru că nu Te urmează cu noi“. (9:50) Şi Isus i-a zis: „Nu-l opriţi; pentru că cine nu este împotriva voastră este pentru voi“.“).

La Ioan Botezătorul găsim ceva asemănător. Isus îl mustră, dar cu câtă îndurare ţine seama de împrejurări! Ioan se afla atunci în închisoare. Cât de mult va ţine Domnul seama de aceasta! Şi cu toate acestea Ioan a trebuit să primească o mustrare, deoarece mesajul lui transmis Domnului conţinea un reproş. Dar cât de precaut îl corectează Domnul! El trimite lui Ioan un răspuns care putea fi deplin înţeles şi apreciat numai de Ioan. El lasă să i se

spună: „Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire.” (Matei 11.6) Chiar şi ucenicii lui Ioan, care au adus mesajul Domnului lor, nu puteau să înţeleagă dimensiunea acestor cuvinte. Isus voia să-l dea pe faţă pe Ioan înaintea lui însuşi, şi nu înaintea ucenicilor săi sau înaintea lumii.

Cuvintele de mustrare, pe care Isus le-a adresat ucenicilor care mergeau spre Emaus, precum şi acelea pe care El le-a adresat lui Toma după înviere, au o frumuseţe deosebită.

Şi Petru este mustrat în evanghelia după Matei capitolele 16; 17; dar cât de diferită este forma mustrării în aceste două situaţii! Şi toate aceste diferenţe conţin o plinătate de frumuseţe. Oricum ar vorbi Isus, aspru sau blând, tăietor sau cruţând, ori tonul cuvintelor Sale de mustrare este aşa de gingaş, că ele nu sună mai mult decât un îndemn – ca de exemplu atunci când El îi spune lui Petru: „Ce crezi, Simone? Împăraţii pământului de la cine iau dări sau impozite? De la fii lor sau de la străini?” – sau mustrarea se ridică pe o treaptă, că ea se aseamănă aproape cu o respingere, ca de exemplu când Petru a trebuit să audă: „Înapoia Mea, satano!” (Matei 16.23): totdeauna putem spune cu certitudine, că în toate nuanţele (în baza împrejurărilor care L-au determinat pe Domnul să vorbească) noi descoperim multe desăvârşiri. Toate aceste corecturi venite de la Domnul erau „ca un cercel de aur şi o podoabă de aur fin”, fie că „urechea” era „ascultătoare” sau nu (Proverbe 25.12 „(25:12) Ca un cercel de aur şi o podoabă de aur fin este un înţelept care mustră, pentru o ureche atentă.“). „Lovească-mă cel neprihănit, căci lovirea lui îmi este binevenită; pedepsească-mă, căci pedeapsa lui este ca untdelemnul turnat pe capul meu” (Psalmul 141.5). Aceasta este experienţa, pe care Domnul a lăsat pe ucenicii Săi s-o facă!

Tradus de la: Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus (19)

Preluat din *The Moral Glory of the Lord Jesus Christ*

Traducere: Ion Simionescu

Efectul care ea ar trebui să-l aibă asupra noastră

Nu este bine să fi întotdeauna înţeles. Obiceiurile şi acţiunile noastre ar trebui să fie ale unui străin, ale unui cetăţean dintr-o altă ţară, a cărui limbă, ale cărui legi şi obiceiuri sunt numai parţial înţelese. Carnea şi sângele nu pot preţui aceasta. De aceea credincioşii nu sunt într-o stare bună, atunci când ei sunt înţeleşi de lume.

Nici rudele cele mai apropiate ale lui Isus nu L-au recunoscut. Sau, L-a cunoscut mama Lui, când la nunta din Cana ea L-a constrâns să-Şi arate puterea şi să facă rost de vin pentru sărbătoare (Ioan 2)? Sau, L-au cunoscut fraţii Lui, când I-au zis: „Dacă faci aceste lucruri, arată-Te lumii" (Ioan 7.4) Ce gând! Ei voiau să-L facă pe Domnul să Se facă ceea ce noi numim „un om din lume"! Să recunoaştem în aceasta vreo cunoaştere a lui Isus, gând în inimă îşi fac loc astfel de gânduri? Cu siguranţă, nu! De aceea evanghelistul adaugă imediat: „Căci nici fraţii Lui nu credeau în El." Ei cunoşteau puterea Domnului, dar nu cunoşteau principiile Sale; şi în chip omenesc au legat posedarea puterii şi talentelor cu urmărirea intereselor omului în lume. Desigur Domnul era opusul tuturor acestora, şi de aceea rudele Lui după carne, călăuzite de duhul lumii acesteia, nu L-au putut cunoaşte. Principiile, care determinau acţiunile Sale, erau total străine lumii, ele erau dispreţuite, aşa cum odinioară fiica lui Saul l-a desconsiderat pe împăratul David, când el a jucat înaintea chivotului Domnului (2 Samuel 6.16 „(6:16) Şi a fost aşa: când a intrat chivotul Domnului în cetatea lui David, Mical, fiica lui Saul, s-a uitat pe fereastră şi l-a văzut pe împăratul David sărind şi jucând înaintea Domnului; şi l-a dispreţuit în inima ei.").

Dar ce forţă de atracţie a exercitat prezenţa lui Isus asupra oricărei inimi şi oricărui ochi, care au fost deschise prin Duhul Sfânt! Apostolii ne confirmă aceasta. Ei cunoşteau puţin pe Domnul lor în ceea ce priveşte învăţătura. Faptul că ei erau cu El n-a fost nici un

câştig pentru ei, adică nici un câştig lumesc. Situaţia lor exterioară nu s-a îmbunătăţit nicidecum prin faptul că ei mergeau cu Isus. Nici nu se poate spune că ei s-au folosit de puterea Lui de a face minuni. Dimpotrivă, mai degrabă s-au îndoit de puterea Lui, în loc să se fi folosit de ea, şi cu toate acestea ei erau legaţi de El. Ei s-au alipit de Isus nu din cauză că ei au recunoscut în El Izvorul nesecat, care curge permanent, care putea să le aline toate nevoile. Eu cred mai degrabă, că noi am putea spune, că ei niciodată nu s-au folosit în favoarea lor de puterea Sa. Şi cu toate acestea ei au rămas permanent cu El, şi au ajuns derutaţi când El le-a vorbit de plecarea Sa, şi ochii lor li s-au umplut de lacrimi atunci când au crezut că L-au pierdut cu adevărat. De aceea repet: ce putere de atracţie trebuie să fi exercitat prezenţa lui Isus asupra acelora a căror inimă şi ochi au fost luminate prin Duhul sau au fost atraşi de către Tatăl (Ioan 6.4 „(6:4) Şi Paştele, sărbătoarea iudeilor, era aproape.“)!

Dar şi cu ce putere a pătruns în inimă o singură privire, un singur cuvânt al lui Isus! Vedem aceasta la Matei. Un singur cuvânt de pe buzele Domnului – „Vino după Mine!” – a fost deplin suficient pentru el, ca să părăsească totul. Şi această autoritate, această putere de atracţie a fost simţită de oameni cu caracter total opus şi cu sentimente total diferite. Toma, cel zăbavnic când era vorba să creadă, cel care căuta să pătrundă toate cu mintea, şi Petru cel înflăcărat, nechibzuit – amândoi au fost atraşi şi ţinuţi aproape prin acest Punct central minunat. Da, Toma, animat pentru un moment de duhul lui Petru, cel plin de râvnă, a putut sub impresia acestei forţe de atracţie să spună: „Haidem să mergem şi noi să murim cu el” (Ioan 11.16).

Ce va fi, când şi noi vom vedea şi vom simţi odată în desăvârşire deplină toate acestea! Ce va fi, când acea ceată nenumărată din toată familia omenească, din toate ţările, de toate culorile şi caracterele, va fi adunată şi toate seminţiile şi limbile şi popoarele şi naţiunile vor fi la Domnul şi Îl vor înconjura într-o lume demnă de El! Se merită cu adevărat să ne îndreptăm gândurile spre acele exemple, căci ele ne arată ce scumpătate poate avea Domnul Isus pentru inimile care au fost asemănătoare cu ale noastre. Ele sunt pentru noi garanţia pentru ceea ce lor le-a aparţinut atunci şi astăzi sunt speranţa noastră.

Deseori lumina lui Dumnezeu străluceşte înaintea noastră, pentru ca noi s-o diferenţiem şi s-o folosim corespunzător puterii care ne-a fost dată şi să ne putem bucura de ea şi s-o urmăm. Nu că ea ne acuză sau ne pune condiţii, ci ea străluceşte înaintea noastră pentru ca noi s-o reflectăm, în măsura în care am primit har. În felul acesta o vedem lucrând în prima adunare din Ierusalim. Lumina lui Dumnezeu, care strălucea acolo, nu a cerut nimic. Ea strălucea în claritate şi putere; şi aceasta era totul. Petru a vorbit limba acestei lumini, atunci când i-a zis lui Anania: „Dacă n-o vindeai, nu rămânea ea a ta? Şi, după ce ai vândut-o, nu puteai să faci ce vrei cu preţul ei?" (Faptele apostolilor 5.4). Lumina nu a cerut nimic de la Anania; ea a luminat simplu înaintea lui şi pe lângă el în frumuseţea ei, pentru ca el după măsura lui să umble în ea.

În acest fel străluceşte cea mai mare parte din slava morală a lui Isus; şi prima noastră datorie faţă de această lumină este să învăţăm ce este Hristos. Noi nu trebuie să începem cu teamă şi frică să ne măsurăm cu strălucirea Lui, ci noi suntem chemaţi să cunoaştem cu linişte, bucurie şi mulţumire pe Hristos în desăvârşirea morală a naturii Sale umane. Desigur această slavă ne-a părăsit. Chipul ei viu nu mai există pe pământ. Evangheliile ne dau o descriere a ei; dar niciunde pe pământ noi nu putem vedea acum strălucirea ei copleşitoare. El, a cărui slavă a fost revelată în lumea aceasta, S-a reîntors la Tatăl. Dar cu toate că piciorul Lui nu mai atinge pământul, El a rămas totuşi ce era, şi noi Îl cunoaştem aşa cum El este prezentat ochilor noştri pe paginile Cuvântului divin inspirat.

Ucenicii L-au cunoscut personal pe Domnul, în sensul cel mai deplin. Era Persoana Sa, prezenţa Sa, Eul Său, care i-a atras; şi aceasta este tocmai ceea ce noi avem nevoie într-o măsură foarte mare. Noi putem face eforturi să cunoaştem adevăruri referitoare la Persoana lui Isus, şi probabil facem progrese mari pe această cale; cu toate acestea ucenicii, cu toată cunoaşterea noastră şi cu toată necunoaşterea lor, ne lasă mult înapoia lor, când este vorba de puterea unei dragoste pentru El, o dragoste care stăpâneşte totul. Desigur este bine dacă sentimentele inimii noastre pentru Isus depăşesc măsura cunoştinţelor, pe care noi le putem dobândi cu privire la El. Căci numai atunci dovedim că L-am înţeles cu

adevărat. Din fericire sunt încă suflete simple, la care afecţiunea lor faţă de Persoana lui Hristos depăşeşte măsura cunoştinţei lor. Dar cu regret, în general nu este aşa. În zilele noastre de cele mai multe ori este contrariul. Lumina şi cunoaşterea depăşesc în mod obişnuit măsura a ceea ce inimile noastre simt pentru Domnul. Şi această descoperire este deosebit de dureroasă pentru cel care posedă un simţământ adevărat.

Un alt scriitor spune:

> Privilegiul credinţei noastre creştine şi taina puterii ei constă în aceea că tot ce ea posedă, şi tot ce ea oferă, sunt cuprinse într-o Persoană. În timp ce multe altele s-au dovedit a fi slabe, credinţa arată puterea ei prin aceea că ea posedă pe Hristos ca punct central şi că ea nu are nici un cerc fără un centru, nici o mântuire fără un Mântuitor, nici o fericire fără Unul care dă fericirea. Aceasta este ceea ce face ca credinţa creştină să fie potrivită pentru un om călător pe pământul acesta, ceea ce o face o lumină care străluceşte mai puternic decât soarele. Toate celelalte arată în comparaţie cu aceasta ca lumina lunii, care într-adevăr străluceşte, dar este rece şi inactivă, în timp ce aici lumina şi viaţa sunt una ... Cât de mare este diferenţa, dacă te supui unei culegeri de prescripţii sau îţi iei refugiu la o inimă iubitoare, dacă te ataşezi de un sistem sau te legi strâns de o Persoană! Niciodată să nu pierdem din ochi, că toate comorile noastre sunt într-o Persoană, care era un Domn şi Învăţător viu şi prezent nu numai pentru o generaţie – ucenicii din timpul acela – şi apoi să înceteze a mai fi, ci rămâne viu şi prezent pentru toate generaţiile din toate timpurile.

Tradus de la: Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus (20)

Preluat din *The Moral Glory of the Lord Jesus Christ*

Traducere: Ion Simionescu

În comportarea Sa în lucrarea pentru Dumnezeu

Domnul Isus ne revelează în lucrarea Sa pe pământ o unitate a gloriilor morale tot aşa de minunată precum o revelează în caracterul Său. Cu privire la această lucrare noi putem privi pe Domnul în relaţia faţă de Dumnezeu, faţă de satan şi faţă de om. În relaţia Sa faţă de Dumnezeu Domnul Isus în persoana Sa şi în acţiunile Sale a prezentat pe om înaintea lui Dumnezeu aşa cum omul ar trebui să fie potrivit voii lui Dumnezeu. El a repus natura umană ca pe o jertfă de satisfacere şi de miros plăcut, ca pe o tămâie mirositoare curată, ca pe un snop curat al întâiului rod crescut pe terenul omenesc. El a readus pe om înapoi în plăcerea lui Dumnezeu, care se pierduse prin Adam sau prin păcat.

Lui Dumnezeu I-a părut rău că a făcut pe om (Geneza 6.6 „(6:6) Şi Domnului I-a părut rău că făcuse pe om pe pământ şi S-a mâhnit în inima Sa.“), dar această părere de rău s-a transformat în plăcere şi desfătare faţă de om. Şi această jertfă a fost adusă lui Dumnezeu în mijlocul a tot felul de împotriviri, a tuturor împrejurărilor care lucrau împotrivă, a tuturor eforturilor şi suferinţelor şi a dezamăgirilor care frâng inima. Minunat altar! Minunată jertfă! Era o jertfă nemărginit mai bogată decât putea să fie o veşnicie de nevinovăţie adamitică.

Şi aşa cum Domnul Isus a prezentat pe om înaintea lui Dumnezeu, tot aşa El a prezentat pe Dumnezeu înaintea omului: urmare căderii lui Adam, Dumnezeu nu mai avea chipul Său pe pământ. Dar acum El l-a găsit în Hristos mult mai desăvârşit şi mai minunat decât ar fi putut Adam să-l prezinte vreodată. Nu unei creaţii foarte bune, fără pată, ci unei lumi pierdute şi stricate a prezentat Hristos pe Dumnezeu, prezentându-L în har a spus: „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl” (Ioan 14.9). Tot ce este Dumnezeu şi se poate vedea despre „lumina” de care nu te poţi apropia, ne-a fost arătat în

Isus.

Privind în continuare lucrarea lui Hristos în relaţia ei cu Dumnezeu, vedem că Hristos a avut permanent înaintea ochilor drepturile lui Dumnezeu şi El a rămas permanent credincios adevărului şi principiilor lui Dumnezeu, în timp ce El zilnic era preocupat fără încetare să aline nevoile oamenilor. Cu orice problemă ar fi venit la El suferinţa omenească, El niciodată nu a sacrificat ce aparţinea lui Dumnezeu. La naşterea Sa îngerii au zis atât „Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte", cât şi „bună plăcere la oameni" (Luca 2.14), şi corespunzător El S-a ostenit tot timpul slujirii Sale pentru onoarea lui Dumnezeu cu aceeaşi râvnă cu care El S-a dedicat slujirii nevoilor şi mântuirii păcătosului. Ecoul cuvintelor „Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte" şi „pace pe pământ" s-a putut vedea, ca să zicem aşa, în orice ocazie. Istoria femeii canaanencă ne oferă în privinţa aceasta un exemplu viu. Atâta timp cât ea nu a ocupat locul ei adevărat corespunzător intenţiilor şi planurilor lui Dumnezeu, El nu a putut face nimic pentru ea, după aceea El a putut face totul pentru ea.

Acestea sunt unele din gloriile lucrării lui Isus, atunci când Îl privim în relaţia Lui cu Dumnezeu.

Tradus de la: Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus (21)

Preluat din *The Moral Glory of the Lord Jesus Christ*

Traducere: Ion Simionescu

Recunoaşterea ei de către Dumnezeu

Bucuria lui Dumnezeu cu privire la Hristos

Domnul Isus a prezentat pe om înaintea lui Dumnezeu aşa cum el ar trebui să fie; şi Dumnezeu S-a odihnit în El. Această desăvârşire a Omului Hristos Isus şi primirea Lui înaintea lui Dumnezeu ne sunt arătate exemplar în jertfa de mâncare, în jertfa florii de făină şi a untdelemnului şi a tămâii, coaptă în tigaie sau în cuptor (Leviticul 2). În timp ce Domnul Isus era pe pământ şi S-a prezentat în felul acesta ca Om înaintea lui Dumnezeu, Dumnezeu Şi-a exprimat permanent plăcerea Lui pentru El. Isus a crescut înaintea ochilor lui Dumnezeu în natura Sa omenească şi în dezvoltarea tuturor virtuţilor omeneşti. El nu a avut nevoie de recomandare înaintea lui Dumnezeu, aşa cum probabil altcineva ar fi avut nevoie. În orice moment El era în Persoana Sa Însăşi exact aşa cum El era, recomandarea Sa proprie. În căile Sale şi în Persoana Sa omul a fost glorificat din punct de vedere moral, aşa că El, când alergarea Lui s-a terminat, putea merge direct la Dumnezeu, aşa cum odinioară „snopul, ca pârgă a secerişului" a fost luat direct de pe câmp, aşa cum era, şi fără să trebuiască să fie supus vreunei pregătiri oarecare a fost adus la Dumnezeu şi a fost primit cu plăcere de El.

Revendicarea gloriei morale la dreptul de glorificare oficială

Titlul juridic al lui Isus la glorie era un titlu moral. El poseda dreptul să fie glorificat. Acest drept era în El Însuşi. În Ioan 13.31,32 „(13:31) Deci, când a ieşit el, Isus ·a spus: „Acum este glorificat Fiul Omului şi Dumnezeu este glorificat în El. (13:32) Dacă Dumnezeu este glorificat în El, şi Dumnezeu Îl va glorifica în Sine Însuşi şi Îl va glorifica îndată." este prezentat acest adevăr la locul care i se cuvine: „Acum, Fiul Omului a fost glorificat", spune Domnul

Isus în momentul când Iuda a părăsit masa; căci această acţiune a lui Iuda era predecesorul sigur al captivării Lui de către iudei, aşa după cum luarea Lui în captivitate era actul anticipat sigur al condamnării Lui la moarte de către păgâni. Crucea era plinătatea şi îndeplinirea în El a tuturor gloriilor morale; de aceea El spune tocmai în acest moment: „Acum, Fiul Omului a fost glorificat", şi apoi adaugă: „... şi Dumnezeu a fost glorificat în El".

Dumnezeu era atunci tot aşa de desăvârşit glorificat cum era Isus, cu toate că gloria era total diferită. Fiul Omului a fost glorificat prin aceea că El a prezentat frumuseţea morală, care a strălucit din El în tot timpul vieţii Sale, în toată plinătatea ei. Nici o rază a acestei glorii nu avea voie să lipsească în ceasul acela, tot aşa cum de la început nu avea voie să fie amestecată cu ea ceva nedemn de ea. Începuse ora în care ultima rază a acestei glorii trebuia să strălucească, ca să împlinească pe deplin strălucirea ei.

Dar şi Dumnezeu a fost glorificat, deoarece tot ce era din El a fost păstrat aşa cum se cuvine sau a fost prezentat. Drepturile Lui au fost respectate, bunătatea Lui a fost arătată, harul şi adevărul, dreptatea şi pacea au fost respectate şi satisfăcute. Adevărul lui Dumnezeu, sfinţenia, dragostea, maiestatea şi slava, cu un cuvânt, tot ce este El, au fost revelate şi glorificate într-un fel şi într-o lumină cum prin nimic altceva nu putea să aibă loc. Cruce este, aşa cum a spus cineva, minunea morală a universului. Însă Domnul adaugă: „Dacă Dumnezeu a fost glorificat în El, şi Dumnezeu Îl va glorifica în El Însuşi, şi-L va glorifica îndată" (Ioan 13.32). Isus confirmă aici dreptul Său la gloria personală. El a împlinit pe deplin întreg tabloul gloriei morale în timpul vieţii Sale şi în moartea Sa. De asemenea, aşa cum am văzut, El a prezentat şi a respectat aşa cum se cuvine slava lui Dumnezeu. Faptul că El intra acum în propria Sa glorie era de aceea numai o chestiune cuvenită, şi Isus S-a folosit de acest drept atunci când El a ocupat locul Său în cer, la dreapta Maiestăţii, la Dumnezeu Însuşi, şi anume „îndată".

Lucrarea lui Dumnezeu, Creatorul, a fost foarte curând murdărită sub mâna omului. Omul însuşi s-a stricat, aşa că stă scris: „I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ" (Geneza 6.6). Ce schimbare îngrozitoare în gândurile lui Dumnezeu faţă de ziua

aceea când „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse, şi iată că erau foarte bune”! Dar în Domnul Isus Dumnezeu Şi-a regăsit iarăşi plăcerea în Om. Ce binecuvântare, cu atât mai mare şi mai minunată, putem spune, din cauza regretului pe care Dumnezeu l-a simţit odată. Era mai mult decât prima savurare; era o restaurare după pierdere şi dezamăgire, şi anume o restaurare care a depăşit cu mult mai mult ceea ce a fost pierdut. Şi aşa cum primul om, dacă am voie să mă exprim aşa, urmare păcatului său şi-a găsit locul în afara creaţiei, Omul al doilea (care era în acelaşi timp „Domnul din cer”), după ce El a glorificat pe Dumnezeu, ca şi Cap al creaţiei – ca „începutul creaţiei lui Dumnezeu”, S-a aşezat la dreapta Maiestăţii în înălţime. Isus este un Om glorificat în cer, deoarece Dumnezeu a fost glorificat în El, în Omul ascultător, în viaţă şi în moarte. Desigur, aşa cum ştim, El este în cer şi în alte caractere: El este acolo

- ca biruitor,
- ca unul care aşteaptă,
- ca Mare Preot în cortul construit de Dumnezeu,
- ca Înainte-Mergător al nostru,
- ca Cel care a făcut curăţirea păcatelor noastre,
- şi aşa mai departe.

Dar El este acolo în locurile cereşti glorificat, deoarece El a glorificat pe Dumnezeu aici pe pământ.

Deci viaţa şi gloria aparţin Domnului Isus în baza unui drept personal şi moral. Este înviorător să ne preocupăm mai mult cu acest adevăr şi mereu să-l repetăm. Isus niciodată nu a pierdut grădina Eden. Într-adevăr El a umblat în toate zilele vieţii Sale în afara Edenului, în mijlocul spinilor şi pălămizilor, al ostenelilor şi lipsurilor unei lumi stricate; dar El a făcut-o în har. El S-a aşezat de bună voie în această stare, dar El nu i-a fost supus. El nu a fost despărţit de pomul vieţii şi de paradis, aşa cum a fost Adam şi cum suntem noi toţi, de către un heruvim cu sabia învăpăiată. În istorisirea vieţii Sale vedem că îngerii, în loc să-L ţină în afara grădinii departe de intrare, vin la El şi Îi slujesc, după ce El a biruit ispita; căci El a stat tare pe poziţie acolo unde Adam s-a clătinat şi a căzut. Cu toate că Isus era realmente Om, El era totuşi acest „Om desăvârşit” deosebit. Dumnezeu a fost glorificat în El, în timp ce El a

fost dezamăgit şi dezonorat de tot ce este în afară de Isus.

Cum reacţionăm noi oamenii la slava morală

Într-un anumit sens această desăvârşire a Fiului Omului, această desăvârşire morală, este în totul pentru noi. Ea oferă sângelui, care ispăşeşte păcatele noastre, scumpătatea Sa. Ea este ca acel nor de tămâie care în ziua ispăşirii venea împreună cu sângele în prezenţa lui Dumnezeu (Leviticul 16.13 „(16:13) Şi să pună tămâie pe foc înaintea Domnului, pentru ca norul tămâiei să acopere scaunul îndurării care este deasupra mărturiei, ca să nu moară.“).

Într-un alt sens această desăvârşire este prea mare pentru noi:

- ea este aşa de sublimă, că noi niciodată nu putem ajunge la ea.
- ea ne copleşeşte, în măsura în care noi o contemplăm amintindu-ne de ceea ce suntem noi în noi înşine.
- şi ea ne umple cu admiraţie, în măsura în care noi o privim ca expresie a ceea ce este El.

Gloria personală de Judecător a lui Dumnezeu, aşa cum s-a arătat ea în timpurile de odinioară, era copleşitoare. Chiar şi cei mai mult favorizaţi dintre oameni, cum a fost Isaia, Ezechiel sau Daniel, nu au putut suporta strălucirea ei; şi Petru şi Ioan au făcut aceeaşi experienţă. Şi aşa este şi această glorie morală, dacă ea ne este prezentată în acelaşi fel, copleşitoare. Numai credinţa se simte la ea acasă în prezenţa acestei glorii. Dumnezeul lumii acesteia orbeşte mintea, ca această glorie să nu fie înţeleasă şi să nu te bucuri de ea, în timp ce credinţa se bucură cu bucurie mare de ea. Aceasta este istoria gloriei aici pe pământ între oameni. În prezenţa ei fariseii şi saducheii cer împreună un semn din cer. Nici mama şi nici fraţii lui Isus nu o înţeleg şi o interpretează cu totul greşit. Mama Lui din egoism, fraţii Lui din cauza asemănării lor cu lumea. Şi chiar şi ucenicii sunt permanent mustraţi prin ea.

„Untdelemnul de măsline zdrobite”, care alimenta această lumină, era pentru toţi prea curat; dar el ardea permanent în Locul Preasfânt

„înaintea Domnului”. În sinagoga din Nazaret (Luca 4) vedem cât de puţin gata era omul să primească această lumină. Toţi au recunoscut cuvintele pline de har, care se revărsau de pe buzele Domnului, şi au simţit puterea lor; dar curând s-a interpus un râu mare al stricăciunii naturale, s-a împotrivit acestei mişcări din inimi şi a biruit. Martorul smerit, altruist al lui Dumnezeu a păşit în lumină în mijlocul unei lumi rebele, arogante; dar aceasta nu i-a plăcut lumii. Chiar dacă „Fiul lui Israel” rosteşte cuvinte de bunătate şi mângâiere, totuşi El este refuzat să fie primit, El este Fiul unui tâmplar (Luca 4).

Ce mărturie uimitoare despre stricăciunea inimilor noastre! Omul are însuşirile lui de a iubi, virtuţile lui, gustul lui bun, sentimentele lui gingaşe, aşa cum vedem în acea scenă din Nazaret. Cuvintele pline de har ale lui Isus trezesc pentru un moment unele sentimente bune; dar ce valoare au ele şi unde au rămas ele, atunci când Dumnezeu le-a pus la probă? Vai, cu toată demnitatea noastră de a fi iubiţi, cu tot prestigiul, pe care probabil îl savurăm, cu toate înclinaţiile noastre bune şi sentimentele gingaşe, noi suntem şi rămânem constrânşi să mărturisim: „Ştiu, în adevăr, că nimic bun nu locuieşte în mine, adică în firea mea pământească” (Romani 7.18).

Gloria morală a lui Hristos dă naştere la încredere

Însă, repet, credinţa se simte la ea acasă în prezenţa lui Isus:

- Am putea noi, vreau să spun, să fim suspicioşi faţă de un astfel de Domn, sau să ne temem de El?
- Am putea noi să avem o câtuşi de mică îndoială cu privire la El?
- Am putea noi să ne ţinem la distanţă de El, de Cel care la fântâna lui Iacov a discutat cu femeia din Sihar? S-a ţinut ea departe de El? Cu adevărat, noi ar trebui să avem o părtăşie intimă cu Isus.

Ucenicii, care permanent au fost în jurul Lui, au trebuit mereu să-şi înveţe lecţiile. Şi chiar şi noi ştim să spunem ceva în acest sens. Ei

au trebuit mereu să descopere ce era Hristos, în loc să se bucure de ceea ce ei au învăţat deja cu privire la El. În evanghelia după Matei 14 ei au trebuit să strige: „Cu adevărat, Tu eşti Fiul lui Dumnezeu!”, aceasta înseamnă, să descopere din nou cine era Isus. Dacă credinţa lor ar fi fost sinceră, atunci ei s-ar fi aşezat liniştiţi în corabie alături de El şi ar fi aţipit (Marcu 4). Ce scenă a fost aceea, spre ruşinarea lor şi spre onoarea Sa! Ei s-au adresat Domnului pe un ton plin de reproş şi dureros, ca şi cum El ar fi fost indiferent de pericolul în care se aflau ei. „Învăţătorule, nu-Ţi pasă că pierim?”, strigă ei către El. El Se trezeşte şi înlătură imediat cauza fricii lor. Dar după aceea îi mustră, însă nu din cauza nedreptăţii pe care I-au făcut-o prin cuvintele lor aspre, ci din cauza micii lor credinţe.

Cât de desăvârşit sunt toate acestea! Cu adevărat, în Isus totul este desăvârşit; totul este la locul lui: virtuţile omeneşti, roadele ungerii, de care a avut parte, şi gloria Sa divină. Cele două naturi nu sunt amestecate în Persoana Sa, ci strălucirea naturii divine este atenuată şi lucrurile obişnuite în natura omenească sunt înălţate. Nimic asemănător nu se va găsi şi nu se va putea găsi în toată creaţia. Şi cu toate acestea omenescul în Isus era cu adevărat omenesc şi divinul era cu adevărat divin:

- El a dormit în corabie: El era om;
- El a făcut să se liniştească vântul şi valurile: El era Dumnezeu.

Gloria morală are prioritate faţă de gloria oficială

Această glorie morală trebuie să strălucească, şi până se va împlini aceasta, toate celelalte glorii trebuie să treacă pe planul secund. Grecii, care veniseră la Ierusalim, ca să se închine în timpul sărbătorii, întreabă unde este Isus şi doresc să-L vadă (Ioan 12). Aceasta amintea de Împărăţie sau de desfăşurarea gloriei împărăteşti a lui Mesia; era o prezentare exemplară a zilei în care naţiunile vor veni în cetatea iudeilor, ca să serbeze sărbătorile, şi când Hristos, ca Împărat în Sion, va fi Domn peste toate şi Dumnezeu al întregului pământ.

Dar era o taină mult mai profundă decât aceasta; şi ea necesita o cunoaştere corectă a căilor lui Dumnezeu, şi nu numai o simplă aşteptare a Împărăţiei. Această cunoaştere lipsea fariseilor (Luca 17), atunci când L-au întrebat pe Domnul, când va veni Împărăţia lui Dumnezeu. De aceea Isus a trebuit să vorbească cu ei despre o altă Împărăţie, pe care ei nu au aşteptat-o şi nu au preţuit-o, despre o Împărăţie din mijlocul lor, o Împărăţie prezentă, în care trebuia să se intre, înainte ca să se poată arăta Împărăţia revelată în glorie. Şi ucenicilor le-a lipsit această cunoaştere, atunci când ei L-au întrebat pe Domnul în Faptele apostolilor 1: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să aşezi din nou Împărăţia lui Israel?", şi lor trebuia să li se amintească de ceea ce trebuia să aibă loc înainte ca această restaurare să poată fi împlinită, şi anume, că ei trebuiau să primească Duhul Sfânt, ca să fie martori ai lui Hristos până la marginile pământului.

Exact aşa este în Ioan 12. Domnul ne învaţă aici, că gloria morală trebuie să premeargă Împărăţia. Desigur va veni momentul când Isus va străluci în gloria tronului, când păgânii vor veni în Sion şi vor vedea pe Împărat în frumuseţea Lui; dar înainte ca să se poată vedea aceasta, trebuie ca gloria morală să se desfăşoare în toată plinătatea şi curăţia ei. Acest gând L-a preocupat pe Isus, atunci când grecii au dorit să-L vadă. „A sosit ceasul", spune El, „să fie proslăvit Fiul Omului". Că aici este vorba de gloria morală, am văzut deja la studiul lui Ioan 13.31-32 „(13:31) Deci, când a ieşit el, Isus ·a spus: „Acum este glorificat Fiul Omului şi Dumnezeu este glorificat în El. (13:32) Dacă Dumnezeu este glorificat în El, şi Dumnezeu Îl va glorifica în Sine Însuşi şi Îl va glorifica îndată.". Această glorie a strălucit pe toate căile Sale începând de la naştere şi până în momentul acesta; şi moartea Sa urma să fie împlinirea ei deplină. De aceea se apropiase ceasul în care ea trebuia să răspândească ultimele ei raze, tocmai pentru a pricinui această împlinire. Deci Domnul face cunoscut cu această ocazie, aşa cum El face în mod asemănător în Luca 17 şi Faptele Apostolilor 1, adevărul, care este necesar pentru a primi o cunoaştere corectă şi profundă a căilor lui Dumnezeu. Gloria morală trebuie să fie revelată pe deplin, înainte ca Mesia să poată să se arate până la marginile pământului în gloria Sa împărătească.

O glorie unică în felul ei

Bineînţeles, această glorie Îi aparţine Lui, şi numai Lui. Inimile noastre simt aceasta profund. Când în Faptele apostolilor 10 cerul s-a deschis, s-a coborât faţa de masă de in înainte ca Petru să primească porunca să aibă părtăşie cu ea sau înainte ca ea să fie înălţată la cer, ca în înălţime să se ascundă din nou privirilor. Conţinutul feţei de masă trebuia curăţit sau sfinţit. Dar când în evanghelia după Matei 3 s-au deschis cerurile, nicidecum nu era necesar ca Isus să fie luat de pe pământ la cer, ca în felul acesta să primească pecetea bunei plăceri a Tatălui Său; dimpotrivă, voci şi apariţii din înălţime şi-au pus pecetea pe El şi au mărturisit despre El aşa cum El era: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea". Şi când cerul s-a mai deschis încă o dată în Matei 27.51 „(27:51) Şi, iată, perdeaua templului s-a rupt în două, de sus până jos, şi pământul s-a cutremurat şi stâncile s-au despicat;", aceasta înseamnă, când catapeteasma Templului s-a rupt în două bucăţi, atunci totul era înfăptuit; nu a mai rămas nimic de făcut. Lucrarea lui Hristos a fost pecetluită şi recunoscută, aşa cum ea era în momentul acela. Astfel cerul deschis de la început mărturiseşte despre plăcerea deplină care se găsea în Persoana lui Hristos, în timp ce cerul deschis la sfârşit depune mărturie despre plăcerea deplină găsită în lucrarea Sa.

Gânduri de încheiere

În timp ce închei cu aceasta acest studiu, doresc să mai remarc, că este folositor pentru noi şi ne aduce bucurie şi în acelaşi timp este o parte a slujbei noastre divine să arătăm trăsăturile caracteristice ale căilor şi slujbei lui Isus aici pe pământ, aşa cum eu am încercat să fac în măsura mea în această scriere. Căci tot ce a făcut Isus, tot ce a vorbit El, toată lucrarea Sa, atât în natura ei cât şi în forma ei exterioară, toate depun mărturie despre cine era El. Şi El este pentru noi Martorul despre cine este Dumnezeu. În felul acesta noi ne înălţăm spre Dumnezeu Însuşi, prin aceea că urmăm cărarea Domnului Isus prezentată în evanghelii. Fiecare pas pe această cărare devine foarte important pentru noi. Tot ce Isus a făcut şi a vorbit, era expresia adevărată a Lui Însuşi, aşa cum El era expresia adevărată şi fidelă a lui Dumnezeu. Ar trebui să ne ostenim să înţelegem caracterul lucrării Sale, ca să putem diferenţia gloria morală care este legată cu fiecare moment şi cu fiecare detaliu al

vieţii şi lucrării Domnului aici pe pământ. Atunci vom cunoaşte ce este El, şi apoi vom înţelege ce este Dumnezeu. În felul acesta vom cunoaşte pe Dumnezeu cu o cunoaştere sigură şi clară. Calea, pe care noi obţinem aceasta, sunt cărările simple şi activităţile Fiului Omului divin.

Tradus de la: Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus (22)

Preluat din *The Moral Glory of the Lord Jesus Christ*

Traducere: Ion Simionescu